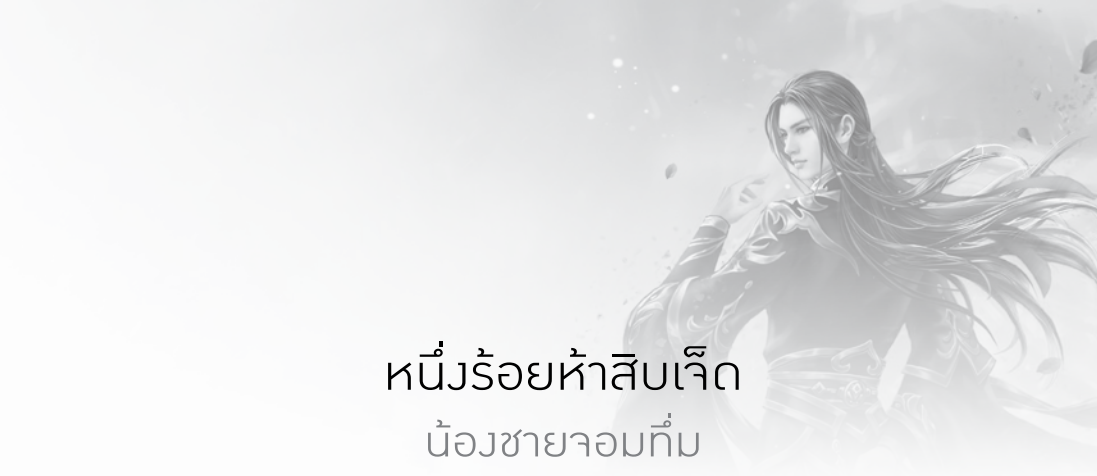

ภาคที่สิบเอ็ด

แม้จะตัดใจลบความทรงจำระหว่างเขากับลั่วลั่วไม่ได้
แต่หนานกงหลิววินก็ปลอบใจตนเองว่าไม่เป็นไร เลือดจาก
ชั่วหัวใจของเขาอยู่ในกายนาง เขาเชื่อมั่นว่าหากเราพบกันอีก
ก็ย่อมเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง ทว่าวันเวลาผันผ่าน เหตุการณ์
แปรเปลี่ยน อนาคต... เกรงว่าคงไม่ง่ายดายนัก

หนึ่งร้อยห้าสิบเจ็ด

น้องชายจอมทึบ

ท่านประมุขมองปีกทั้งสองข้างและแผงอกของปีกษาเงา ที่ถูกถอนขน จนเกลี้ยงไปกว่าครึ่งแล้วมุมปากกระตุกถี่ จะ...จะทำเช่นไรดี จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นในหัวของท่านประมุข หากเขาออกหน้าดูจะไม่ได้ผลนัก แต่ถ้าเป็นคนผู้หนึ่งละก็ เสียวเค่อต้องเชื่อฟังแน่

ดังนั้นท่านประมุขจึงเอ่ยอ้างชื่อของซูลั่ว “เสียวเค่อ เมื่อครู่ข้าเห็นว่า แม่นางซูลั่วกำลังตามหาตัวเจ้าอยู่นะ”

อสุรน้อยเหลือบตามองท่านประมุข “ท่านพี่ตามหาตัวข้าอยู่หรือ เอ? พอไม่เห็นข้า นางก็เป็นฝ่ายออกตามหาเลยหรือ” จู่ๆ ท่านเสียวเค่อของเราก็เกิดอาการขัดเขินขึ้นมา

ท่านประมุขเห็นอสุรน้อยชะงักมือที่กำลังถอนขนปีกษาเงา ก็รู้ว่าวาจานี้ได้ผล ดังนั้นจึงเกลี้ยกล่อมต่อ “เสียวเค่อ เจ้ารีบกลับไปดูเร็ว เหมือนว่า แม่นางซูลั่วจะถูกคนรังแก”

“อะไรนะ!” อสุรน้อยทำหน้าที่ มีคนกล้ำรังแกพี่สาวของเขาอย่างนั้นหรือ เปื่อชีวิตแล้วใช้หรือไม่!

ท่านประมุขรีบพยักหน้า เขาลอบปรายตามองมู่หรงโม่ จากนั้นก็เอ่ย

“ใช่ๆ คนผู้นั้นไม่เพียงแต่จะบังคับให้แม่นางชูไปเป็นสาวใช้ ช้ายังจะยึดกระท่อมของพวกเจ้าด้วย”

“อะไรนะ!” จะชิงตัวพี่สาวของเขาหรือ ถ้าเช่นนั้นใครจะทำอาหารให้เขากิน! ไบหน่าอสูรน้อยพลันขว้างขึ้นมาในทันที ทำทางกระสับกระส่ายทำอะไรไม่ถูก รู้ไว้เถิดว่าครั้งก่อนเขาตามหาท่านพี่เป็นเวลาห้าสิบปี ตามหาจนแทบจะหิวตายเลยทีเดียวซ้ำ!

เวลานี้เสียว่เคหาได้มีแก่ใจจะสนใจปรึกษาเงอะไรนีกไม่ เขาโยนมูหรงม่ที่ถูกรอนขนไปครั้งตัวให้ท่านประมุข จากนั้นก็หมุนตัวกลับแล้วทะยานออกไปอย่างรวดเร็ว เหลือให้เห็นเพียงจุดสีดำเล็กๆ ก่อนจะหายลับตาไป

มูหรงม่ได้ยับยทสนทนาระหว่างท่านประมุขกับเสียว่เคอเต็มสองหู แม้นางจะหวาดกลัวอสูรน้อย แต่ไม่ได้หมายความว่านางจะเกรงอกเกรงใจประมุขสำนักเทียนเต้า

หลังจากอสูรน้อยผลไป มูหรงม่ก็ทรวงตัวขึ้นอีกครั้ง พลังवादใส่ท่านประมุขเสียงดัง “เขาเป็นคนของสำนักเทียนเต้าหรือ!”

ท่านประมุขชะงักไป ถ้าจะพูดกันตามตรง เสียว่เคอก็นับได้ว่าเป็นคนของสำนักเทียนเต้า...

พอเห็นท่านประมุขเจียบเท่ากับเป็นการตอบรับโดยปริยาย มูหรงม่ก็ทำท่าวางอำนาจบาตรใหญ่ขึ้นมาทันที “เฮอะๆ! สำนักเทียนเต้าของพวกเจ้าเน่มา! ั้งๆ ที่รู้ว่านี้คือการแข่งขัน แต่กลับเจตนาส่งคนมาทำร้ายข้าเพื่อยับยั้งไม่ให้ข้าเป็นผู้ชนะ!”

ท่านประมุขมองมูหรงม่อย่างจนคำพูด

ยามนี้มูหรงม่เดือดดาลอย่างหนัก นางคำรามลั่นออกมา “ข้าไม่ปล่อยให้พวกเจ้าไว้แน่! รอให้ข้าชนะการแข่งขันเมื่อใด คนแรกที่ข้าจะสังหารก็คือเจ้าอสูรตนนั้น!” ขนบนกายของมูหรงม่ถูกรอนเสียจนเวลานี้ร่างจำแลงปีกเงาของนางแทบดูไม่ได้ แต่เพราะต้องการจะคว่ำชัยชนะ หญิงสาวจึงผลักท่านประมุขไปอีกทางแล้วทะยานขึ้นสู่ยอดเขา

ท่านประมุขตามอีกฝ่ายไปติดๆ พร้อมกับพึมพำออกมา “เจ้าไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

มูหรงโมหันกลับมามองลึกลงไปที่ท่านประมุข ก่อนจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเข้ม “หมายความว่าอย่างไร?”

ท่านประมุขตอบ “อันที่จริงซูลัวเป็นฝ่ายคว่ำชัยไปก่อนแล้ว นางขึ้นไปถึงยอดเขาไหยวหลิงก่อนเจ้า แล้วก็ชิงธงเครื่องหอมมาได้”

“ฮ่าๆๆ เจ้าหมายถึงหญิงไม่เอาถ่านผู้มีพลังยุทธ์ชั้นลงตาเก้าดาวคนนั้นนะหรือ ขึ้นไปถึงยอดเขาก่อนนักปราชญ์อย่างข้า เฟิงสิงอี ต่อให้เจ้าอยากจะโกหก แต่ก็ต้องรู้จักใช้สมองบ้าง!” มูหรงโมหันเราะเสียงเยือก คนของสำนักเทียนเต้าจะบังอาจเกินไปแล้ว

ท่านประมุขปรายตามองอีกฝ่าย จากนั้นก็หยิบธงเครื่องหอมมาโบกตรงหน้ามูหรงโมหัน กับคุณหนูจอมเอาแต่ใจ ไร้เหตุผล และชอบวางอำนาจบาตรใหญ่อย่างนี้ ท่านประมุขครั้นจะเปลื้องน้ำลายเสวนาด้วย

พอเห็นธงเครื่องหอม มูหรงโมหันก็เบิกตากว้าง ดวงตาแทบจะแข็งค้าง ธงเครื่องหอมนี้... เหมือนกับธงเครื่องหอมที่ศิษย์พี่หนึ่งหยิบออกมาไม่มีผิด แต่ถึงกระนั้น... ถ้าจะให้หันเชื่อว่าซูลัวไปถึงยอดเขาและชิงธงเครื่องหอมมาได้ก่อนนาง มูหรงโมหันไม่เชื่อเป็นอันขาด!

“ข้ารู้แล้ว! สำนักเทียนเต้าของพวกเจ้าช่างหน้าไม่อายนัก!”

ท่านประมุขฉงน “เจ้ารู้อะไรกัน”

“เพื่อให้ซูลัวเป็นผู้ชนะ สำนักเทียนเต้าของพวกเจ้าช่างไร้ยางอายนัก! ไม่เพียงแต่จงใจส่งเจ้าตัวร้ายนั้นมาขัดขวางข้า ถอนขนข้า ตอนนี้แม้แต่ประมุขสำนักเทียนเต้าอย่างเจ้าก็ยังหน้าไม่อาย แสร้งนำธงเครื่องหอมปลอมมาหลอกให้ข้าเสียความมั่นใจ จากนั้นนั่งตัวดีจะไปที่ยอดเขาก่อนข้า พวกเจ้าช่างต่ำช้านัก!” มูหรงโมหันมองท่านประมุขด้วยสายตาดูแคลน

ท่านประมุขมุขปากกระตุก เวลานี้เขาไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรอีก แม้นางผู้นี้สมควรจะมีรู้ไหวหรือไร

จังหวัดหนองบัวลำภูไม่ก็รวบรวมกำลังเสียที่สุดท้ายทะยานขึ้นสู่ยอดเขา

ณ ยอดเขาโหยหลัง หินจึงอวี่ยืนสงบนิ่งราวกับเทพเจ้า ชายเสื้อของ
เขาพัดพลิ้วประหนึ่งเทพเซียนจากสวรรค์ เบื้องหน้าของเขาคือนกประหลาด
หน้าตาอัปลักษณ์ที่ถูกถอนขนไปเกือบทั้งตัว มันกำลังนอนหอบหายใจถี่ๆ

มูหรงไม่มองหินจึงอวี่ก่อนจะอุทานออกมา “อ้า!” เพราะนางเพิ่งจะ
ตระหนักได้ว่าเวลานี้ศิษย์พี่หญิงที่นางหมายปองมานานมองเห็นสภาพที่ไม่น่า
ดูที่สุดของตนเข้าให้แล้ว

มูหรงไม่จำแลงกายกลับเป็นมนุษย์ ใบหน้าของนางขาวซีดแทบจะไร้
สีเลือด มูหรงมียืนมือไปหาหินจึงอวี่ “ศิษย์พี่หญิง ข้ามาถึงแล้ว ท่านมอบถุง
เครื่องหอมให้ข้าได้แล้วใช่หรือไม่”

หินจึงอวี่มองมูหรงไม่ที่อยู่ข้างหน้า หัวคิ้วขมวดเข้าหากันนิดๆ อัน
ที่จริงเขารู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้หน้าผาด้านล่างด้วยพลังจิตอันแข็งแกร่ง ทว่า
ชายหนุ่มก็ยังยืนนิ่งอยู่เหมือนเดิม และไม่มีที่ท่าว่าจะยื่นมือเข้าแทรก เพราะเขา
ไม่คิดจะทำลายกติกากำหนดเอาไว้

แต่ความจริงแล้วเป็นเช่นนั้นหรือ หินจึงอวี่คิด... ถ้าผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์
ได้ผาด้านล่างไม่ใช่มูหรงไม่ แต่เป็นแม่นางชูผู้ก้าวเข้ามาอยู่ในใจของเขอย่าง
เงียบเขียบคนนั้นแล้ว เขายังทำเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่อีกหรือไม่ หินจึงอวี่รู้ดี
แก่ใจว่าคำตอบของเขาก็คือ ‘ไม่มีทาง’

มนุษย์เราย่อมมีความลำเอียง...

มูหรงมียืนมือออกไปหาหินจึงอวี่อย่างมีความหวัง ใบหน้างดงาม
ไร้ที่ติของหินจึงอวี่แผยรอยยิ้มอ่อนโยนบางๆ ขณะที่เขาส่ายหน้าให้มูหรงไม่
“เจ้ามาช้าไปแล้ว”

“หมาย...หมายความว่าเช่นไร” มูหรงไม่ได้แต่ยืนตะลึงงันอยู่กับที่ราวกับ
ถูกฟ้าผ่า

หินจึงอวี่ยังคงสงบนิ่งเหมือนเช่นเคย เขาเอ่ยเสียงเรียบ “ซูลัวซิงถูง

เครื่องหอมไปได้ตั้งแต่เมื่อหนึ่งชั่วยามที่แล้ว”

“ฟังจิงอวี่ นี่ไม่ใช่ความจริง”

“เป็นความจริง” ถึงต่อให้ไม่ใช่ความจริง แต่หนึ่งจิงอวี่ก็จะทำให้มันกลายเป็นเรื่องจริงอยู่ดี เพราะเขาทนไม่ได้หากจะต้องเห็นสตรีที่หมายตาถูกมู่หรงโม้ซ่มเหงทารุณ

หนึ่งจิงอวี่เหลือบตามองท่านประมุขที่อยู่ด้านหลังมู่หรงโม้ จากนั้นก็เอ่ยถาม “ท่านประมุขเพิง แม่นางซูไม่ได้มอบถุงเครื่องหอมให้ท่านหรือ”

ท่านประมุขหยิบถุงเครื่องหอมออกมาส่งให้หนึ่งจิงอวี่ ใบหน้าฉายรอยยิ้ม “ถุงเครื่องหอมที่แม่นางซูเป็นผู้นำมามอบให้ข้า ขอเชิญคุณชายหนึ่งตรวจสอบดู”

หนึ่งจิงอวี่รับถุงเครื่องหอมมาดู จากนั้นก็พยักหน้า “เป็นถุงเครื่องหอมของข้า ถุงเครื่องหอมนี้มีเพียงใบเดียวในอาณาจักรหลงฉี เพราะฉะนั้นการแข่งขันในคราวนี้...”

“ไม่! ข้าก่อน” มู่หรงโม้ยังคงไม่ยอมแพ้ “ข้าไม่เชื่อ ข้าไม่เชื่อเด็ดขาด พวกท่านเรียกนั่งตัวดีซูล้อออกมา! พวกท่านเรียกนางมา ข้าจะประลองยุทธ์กับนาง!”

ท่านประมุขเอ่ยด้วยน้ำเสียงขุ่นใจ “แม่นางซูตุน้ำแกงเอาไว้ นางกังวลใจก็เลยกลับเข้าไปในกระท่อมก่อนแล้ว”

รอยยิ้มบางผุดวบบขึ้นในดวงตาของหนึ่งจิงอวี่

“...” มู่หรงโม้มีอาการไม่ต่างจากถูกสายฟ้าฟาด

ท่านประมุขเอ่ยกับมู่หรงโม้ด้วยความหวังดี “หากเจ้าไม่เชื่อ เจ้าจะไปหานางก็ได้ เจ้าก็รู้ว่านางพำนักอยู่ที่ใด” ต้องบอกว่าท่านประมุขของเรานั้นเจ้าเล่ห์ร้ายกาจมิใช่น้อย เพราะเขารู้อยู่แกล้วว่าสุรน้อยเสี่ยวเค่อเดินทางกลับไปทีกระท่อมแล้ว...

ทว่าแม่นางมู่หรงโม้ผู้นำเวหนาทาหู้ไม่ นางหันหลังกลับแล้วทะยานออกไปด้วยความดุดัน ทั้งเพียงคำพูดเอาไว้ “ข้าจะไปถามนางให้รู้เรื่อง!”

ท่านประมุขยกสองมือขึ้นคารวะหนึ่งจึงอวี้ “หากคุณชายหนึ่งมีธุระใด
ก็สั่งให้คนไปตามผู้น้อยได้”

หนึ่งจึงอวี้ยืมให้ท่านประมุข สองฝ่ายสบตากัน นัยน์ตาฉายประกาย
ความหมายบางอย่างที่มีแต่พวกเขาสองคนที่เข้าใจดี จากนั้นท่านประมุข
ก็ผละไป

จะมีก็เพียงหนึ่งจึงอวี้ที่เดินทางตามไปยังกระท่อมไม้อีกคน เดิมทีด้วย
นิสัยรักสันโดษของเขา ชายหนุ่มไม่มีทางไปร่วมวงดูเหตุการณ์พรรค์นี้แน่ ทว่า
เขาในเวลานี้ตกอยู่ในภาวะลุ่มหลงจนควบคุมตนเองไม่อยู่ เขาอยากเห็นหน้า
ใครบางคน... ลักซ์เวบเดียวก็นั่งดี

เวลานี้บรรยากาศใต้ต้นพุทธรักษาที่พียัคคีนิลเต็มไปด้วยความอลหม่าน

อสูรน้อยเสี้ยวเค่อพุ่งตัวกลับมาที่กระท่อมอย่างรวดเร็ว ใบหน้าของเขา
ขาวซีด หลังจากที่มีมองซ้ายมองขวาจนทั่วแล้วยังไม่พบตัวซูลัว เขาก็ร้อนใจจน
เกือบจะรื้อกระท่อมไม้! เนื่องจากเสี้ยวเค่อเดินทางกลับมาถึงกระท่อมรวดเร็ว
กว่าซูลัว เพราะเหตุนี้ตอนที่หญิงสาวเดินเข้าประตูมา นางก็เห็นอสูรน้อยที่
ร้อนใจจนแทบจะลุกเป็นไฟ

ซูลัวมองอสูรน้อยที่อยู่ในอาการตระหนกแล้วถามด้วยความสงสัย “เกิด
อะไรขึ้น ไฟไหม้กระท่อมหรือไร”

เสี้ยวเค่อจ้องซูลัวนิ่ง นัยน์ตาของเขาสะท้อนแวววาวร้อนรน กระวนกระวาย
และอัดอั้นปะปนกันไปหมด

ซูลัวรีบเดินตรงเข้ามาหาแล้วหยิกแก้มของเขาเบาๆ เหยียดด้วยน้ำเสียง
กลัวหัวเราะ “เสี้ยวเค่อของเราเป็นอะไรไป ไฉนถึงทำสีหน้าอัดอั้นเช่นนั้น ใคร
รังแกเสี้ยวเค่อกัน บอกมา พี่สาวจะเล่นงานให้เอง!”

เสี้ยวเค่อซึ่งตาใส่ซูลัว ก่อนจะปาดหยาดน้ำในดวงตาให้หายไป จากนั้น
ก็เบือนหน้าไปอีกทาง เขารู้สึกว่าท่าทางเมื่อครู่ของตนช่างน่าอับอายขายหน้า
นัก!

ซูลัวลอบเขา “เจ้าไปหาของกินในพนามหิพไมใช่หรือ ถูกใครรังแกมาเล่า”

“ใครจะกล้ารังแกข้า” อสูรน้อยจอมเอาแต่ใจเซิดคางขึ้นอย่างยโส ก่อนจะเอ่ยเสียงเข้ม “เจ้าต่างหากที่ถูกคนรังแก!”

ซูลัวยกไหล่ “เจ้าพูดได้ถูกต้อง พี่สาวถูกคนรังแกมาจริงๆ แต่ไม่เป็นไร ข้ายังสบายดีอยู่ นางพ่ายแพ้ข้าในการแข่งขัน รอให้นางมาคอยรับใช้ปรนนิบัติเราแล้วกัน”

เสี่ยวเค่อพยักหน้า “ตอนที่ข้ากลับมา ข้าเจอปักษาน่ากินตัวหนึ่ง ถอนขนไปแล้วครึ่งตัว”

“จากนั้นเล่า มันอยู่ที่ไหน” ซูลัวถาม

เสี่ยวเค่อนึกถึงท่าทางรีบร้อนของตนแล้วก็รู้สึกวุ่นวายหน้าหนัก เขาปั่นหน้าดูใส่ซูลัวแล้วเอ่ยอย่างขุ่นขี้ “หายไปแล้ว เดี่ยวข้าจะไปเก็บมันมา”

ตอนที่อสูรน้อยกำลังจะไปตามเก็บนกที่ถูกถอนขนครึ่งตัวกลับมา มู่หรงโมในร่างจำแลงปีกขาเงาก็พุ่งตัวมาทางกระท่อมไม้พอดี! พออสูรน้อยเห็นมันก็พลันลึงโลดขึ้นมา เจ้าตัวตะโกนลั่น “นกที่ข้าถอนขน!”

เดิมมู่หรงโมคิดจะพุ่งเข้าชนกระท่อมเพื่อให้ซูลัวแหลกละเอียดเป็นผุยผงไปพร้อมๆ กัน ทว่าตอนที่นางได้ยินเสียงนี้ หญิงสาวก็ตกใจจนวิญญาณแทบหลุดลอยออกจากร่าง พอหันขวับมาก็เห็นเจ้าอสูรตัวร้ายที่ถอนขนนางเตรียมไว้ทำนายนาง!

“อ้อ!” มู่หรงโมเกิดความกลัวอสูรน้อยโดยสัญชาตญาณ พอเห็นอีกฝ่ายจึงคิดจะหนีท่าเดียว แต่เป็นเพราะก่อนหน้านี้นางเร่งกำลังเต็มที่ พอหักหลบเร็วเกินไปจึงเป็นผลให้...

“โอ๊ย! เอวข้า” เอวของมู่หรงโมเดาะเสียแล้ว ปีกขาเงาจำแลงที่เหาะเหินอยู่กลางอากาศเกิดอาการปวดปลาบจนร่างกายเสียสมดุล จากนั้นก็ร่วงโครมลงกับพื้น จังหวะนี้เสี่ยวเค่อที่ทะยานมาดักหน้าก็ใช้เท้าเหยียบเข้าที่แผ่นหลังของปีกขาเงาโดยที่มู่หรงโมยังไม่ทันตั้งตัว เขาลงน้ำหนักที่ฝ่าเท้าเต็มแรงจน

มูหรงไม่ต้องร้องออกมา “อ้าก! เจ็บ”

เพราะกลัวว่าจะถูกอสุรน้อยถอนชนอีก มูหรงไม่ได้รับบทเรียนจากเหตุการณ์ก่อนหน้านี้จึงรีบคืนร่างมนุษย์โดยเร็ว นางตะโกนบอกอสุรน้อย “เจ้า дулі! ข้าเป็นคน! เป็นคนจริงๆ! กินไม่ได้ละ! ไม่อร่อยหรอก!”

อสุรน้อยนึกหงุดหงิดใจขึ้นมา เป็นนกอยู่ดีๆ ไฉนถึงกลายร่างเป็นคนได้ แค่นี้ก็ต้องกินเนื้อมนุษย์ อสุรน้อยก็อยากจะอาเจียนออกมา พอเป็นอย่างหลุดจากปากไปแบบนี้ อสุรน้อยก็โมโหจัด จังหวะนี้เองเสียงฝีเท้าของซูลั้วก็ดังขึ้น

“เจ้าเองหรือ?”

พอมูหรงไม่มองเห็นซูลั้ว ความเคียดแค้นชิงชังก็ปะทุขึ้นในดวงตา หากมิใช่เพราะเดิมพันกับนางตัวดีผู้นี้เอาไว้ มีหรือที่นางจะถูกเจ้าอสุรน้อยหมายตา และถูกจับถอนชน มีหรือที่จะถูกเหยียบไว้ใต้ฝ่าเท้าแบบนี้ เป็นเพราะนางตัวดีซูลั้วคนเดียว!

อสุรน้อยแข็งแกร่งเกินไป มูหรงไม่กล้าคิดแค้นอีกฝ่าย เพราะเหตุนี้ นางจึงนำความโกรธทั้งหมดไปลงที่ซูลั้ว

ตอนที่ซูลั้วเห็นมูหรงไม่ถูกเหยียบติดดิน นางก็รู้สึกเจ็บแทนอีกฝ่าย หญิงสาวเดินเนิบนาบเข้าไป ก่อนจะคุกเข่าลงข้างๆ มูหรงไม่ สองมือเท้าคาง พลังมองอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้ม “ผลการแข่งขันสิ้นสุดแล้ว?”

พอคิดถึงผลการแข่งขัน มูหรงไม่ก็รู้สึกเหมือนถูกตบหน้าสลักลิบครั่ง แวตาทที่จ้องมองซูลั้วสาตปรกายอาฆาตออกมาโดยไม่ต้องเอื้อนเอ่ยวาจา

อสุรน้อยบอกซูลั้ว “นางคิดจะสังหารเจ้า ข้าจะฆ่านางเสีย!” พูดจบ อสุรน้อยก็ยกเท้าขึ้นแล้วทำท่าจะกระทุ้งลงไป

ทันใดนั้นมูหรงไม่ก็ร้องออกมาด้วยความตระหนก “เจ้าสังหารข้าไม่ได้ นะ! ถ้าเจ้าสังหารข้า คราวนี้พวกเจ้าไม่ผ่านการคัดเลือกศิษย์แน่!”

อสุรน้อยส่ายคอเหมือนจะสนใจเรื่องผ่านหรือไม่ผ่านการคัดเลือกศิษย์ ทว่าซูลั้วให้ความสำคัญแก่เรื่องนี้มาก นางจึงตัวอสุรน้อยเอาไว้แล้วบอกมู-

ทรงไม่ “ตอนนั้นเจ้าเหลือโอกาสเดียว”

มูทรงไม่หวาดกลัวแล้วจริงๆ ร่างกายของนางสิ้นทายามตอบ “คนที่ผ่านการคัดเลือกจะต้องต่อสู้กับข้าและพี่จึงอวีเสียก่อน หากชนะพวกเราถึงจะได้รับคัดเลือก ถ้าข้าตาย พวกเจ้าก็จะไม่ผ่านด่านทดสอบนั้น เพราะฉะนั้น พวกเจ้าก็ยอมไม่มีสิทธิ์ได้เป็นตัวแทน!”

“เพราะแบบนี้เจ้าเลยตายไม่ได้?” ชูลัวเอ่ยด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

มูทรงไม่พยักหน้าหงิกๆ “สำหรับ...สำหรับเรื่องที่เรามาเดิมพันกัน... ข้า...” พอเห็นว่าเสียเวลาทำอะไรจะเหยียบนางอีกครั้ง มูทรงไม่ก็กลับตาบี้ พลงตะโกนด้วยความหวาดหวั่น “ข้าจะเป็นสาวรับใช้ของเจ้าเอง! ข้าจะรับใช้เจ้า! ข้าจะเป็นสาวใช้ของพวกเจ้า ฮือๆๆ” คุณหนูแก่งงอกมูทรงผู้นำเวทนา ครั้งนี้ตกใจจนสติเตลิดเพราะอสูรน้อยไปแล้วจริงๆ

จักรวรรดิกกลาง

เผ่าพันธุ์หงส์มังกร

เกี่ยววิจิตรของหนานกงหลิวเข้าจอดเทียบหน้าประตูจวนเผ่าพันธุ์หงส์มังกร พอองครักษ์ที่เผ่าเวรยามเห็นคุณชายใหญ่ก็มีท่าที่ชิงชังขึ้นมา ดวงตาสาดประกายแห่งความเคารพนับถือ คุณชายใหญ่ผู้เป็นความภาคภูมิใจของพวกเขากลับมาแล้ว

ภายในเกี้ยว เปลือกตากุ้งามของหนานกงหลิววันกลับสนิทมาตลอดทาง ขนตาหนาเป็นแพราบเรียบ สีหน้าสงบนิ่ง ไม่มีร่องรอยของความกระวนกระวายเลยแม้แต่ชนิดเดียว

หนานกงหลิวเฝ้ามองน้องรองของตน แม้จะจากไปนับหมื่นปี ทว่าชื่อแซ่และรูปลักษณะของอีกฝ่ายกลับไม่เปลี่ยนแปลง ราวกับว่าหนึ่งหมื่นปีที่ผ่านมานี้เขาไม่ได้ไปจากเผ่าพันธุ์หงส์มังกร เพียงแค่เก็บตัวเข้าภวังค์ฝึกฝนพลังยุทธ์เท่านั้น แม้ว่าจะสูญเสียความทรงจำ แม้ว่าจะลืมเลือนอดีตทั้งหมด ทว่าตัวตนและเนื้อแท้ของเขากลับคงเดิม ยังคงเป็นทายาทรุ่นใหม่ที่โดดเด่นที่สุด

แห่งเผ่าพันธุ์หงส์มังกร

หนานกงหลิวเข้าตบไหล่หนานกงหลิววิน ริมฝีปากคลี้ออก “น้องรองถึงบ้านแล้ว”

หนานกงหลิววินลืมนตาขึ้นช้าๆ แล้วเปิดม่านเกี้ยว ก่อนจะก้าวลงมาด้วยอาการเนิบนาบ ตอนที่เขาปรากฏตัวขึ้น องค์กรฯที่ยืนเรียงแถวอยู่ที่ประตูก็ตื่นตะลึงไปในทันที บุรุษหนุ่มผู้มีสีนจมูกโด่ง โครงหน้าสมบูรณ์แบบ งดงามอย่างไร้ที่เปรียบ ซ้ายยังละม้ายคล้ายคุณชายใหญ่ถึงสามส่วนผู้นี้... คือใครกัน!

องค์กรฯกลุ่มนี้ไม่ใช่องค์กรฯเมื่อหนึ่งหมื่นปีที่แล้ว เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงไม่รู้จักหนานกงหลิววิน

หนานกงหลิวเข้ามามองแผ่นหลังของหนานกงหลิววิน มองแพะเส้นผมดำล้นดูจน่าหมึกที่ทิ้งตัวลงบนแผ่นหลัง รอยยิ้มแห่งความพึงพอใจก็ฉายชัดออกมาทางดวงตา แม้จะลืมนอดีตไปแล้ว แต่ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกหรืออุปนิสัย น้องรองของเขาก็ยังดูหยิ่งทะนงตนเหมือนเดิม ซ้ายยังเปี่ยมไปด้วยราศีแห่งความสูงศักดิ์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิด หนานกงหลิวเข้าปราคาตามองเหล่าองค์กรฯ ก่อนจะทิ้งคำพูดประโยคหนึ่งเอาไว้ด้วยน้ำเสียงเย็นเยือก “ผู้นี้คือคุณชายรอง!”

คุณชายรอง? เขาคือคุณชายรองหนานกงผู้เป็นตำนานแห่งจักรวรรดากลาง แต่หายสาบสูญไปเมื่อหนึ่งหมื่นปีก่อนนะหรือ! พริบตานั่นสายตาทุกคู่ก็มองมายังคุณชายรองผู้ลึกลับเป็นตาเดียว

หนานกงหลิววินปราคาตามองคนเหล่านั้นเบื้องหน้า ก่อนที่สุดท้ายจะจับนั่งบนแผ่นป้ายที่อยู่เบื้องหน้า ‘เผ่าพันธุ์หงส์มังกร’ คำที่ทรงอำนาจและเปี่ยมล้นด้วยพลังที่ทำให้ผู้พบเห็นต้องทรุดตัวลงคำนับโดยไม่รู้ตัว

ระหว่างเดินทางกลับมา หนานกงหลิววินปฏิเสธที่จะสนทนากับหนานกงหลิวเข้าด้วยการปิดปากเงียบ แต่ถึงกระนั้นชายหนุ่มก็ไม่ได้แสดงท่าทีว่าไม่คุ้นเคยกับสถานที่นี้ อันที่จริงหลังจากที่ผนึกพันธสัญญาเปิดมากขึ้นเรื่อยๆ เรื่องราวต่างๆ ก็เริ่มทยอยกลับเข้ามาในความทรงจำของเขา ป้ายสีทองแผ่นนี้

คือความภาคภูมิใจของเผ่าพันธุ์หงส์มังกร เพราะมันคือสมบัติที่เจ้าทเวหงส์ มังกรหลงเหลือไว้ให้ลูกหลาน

“น้องรอง ไปเถอะ ท่านพ่อ ท่านแม่ และผู้อาวุโสในสกุลต่างก็รอเจ้า อยู่” ดวงตาของหนานกงหลิวเข้าฉายรอยยิ้มยามมองน้องรองของตน

หนานกงหลิววันพักษ์หน้า ก่อนจะเดินไปด้วยท่าที่เย็นชา หนานกง หลิวเข้าส่ายหน้าพลางหัวเราะเฟื่อน น้องรองของเขายังคงหยิ่งทะนงเหมือนเดิม

หนานกงหลิวเข้าเดินตามหลังหนานกงหลิววัน ด้านหลังของทั้งคู่คือ บารับใช้กลุ่มใหญ่ หลังจากเดินไปไม่กี่ก้าว พวกเขาก็เห็นพ่อบ้านประจำสกุล ยืนรอต้อนรับอยู่ข้างหน้า ตอนที่ฝายนั้นเห็นใบหน้าหนานกงหลิววัน แม้ว่า สีหน้าจะยังนิ่งขมเช่นเดิม ทว่าแววตาสว่างก็พาดผ่านในดวงตาคู่นั้นแทบจะ ทันทีทันใด

หนานกงหลิวเข้าถาม “ลุงหวัง ท่านปู่มีเรื่องใดหรือ”

ลุงหวังพักษ์หน้า ท่าทางเป็นปกติราวกับว่าสีหน้าตื่นเตนเมื่อครู่ของเขา เป็นภาพหลอนที่ทุกคนตาลายไปเอง ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ “นายท่านมีคำสั่งว่า หากคุณชายรองกลับมาเมื่อใด ให้ทำพิธีชำระจิตที่สระหงส์มังกรทันทีขอรับ”

หนานกงหลิวเข้าหัวหน้า “ลุงหวัง ท่านพ่อท่านแม่กำลังรอเขาอยู่ พวก เขารอมาเป็นเวลาหนึ่งหมื่นปีแล้ว...”

ลุงหวังขัดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ในเมื่อรอมาแล้วหนึ่งหมื่นปี รออีก สักสามสี่พันไม่ได้เขียวหรือขอรับ ทำตามคำสั่งเถิด”

คำสั่งของประมุขเผ่าพันธุ์หงส์มังกรผู้กุมกำลังทหารแห่งจักรวรรดิกกลาง นั้นหาใช้สิ่งที่จะขัดขึ้นได้ไม่ นอกจากนี้หนานกงหลิวเข้าก็ยังรู้ว่าวันนี้เผ่าพันธุ์ หงส์มังกรจะจัดพิธีชำระจิตขึ้น พิธีชำระจิตของเผ่าพันธุ์หงส์มังกรจะจัดขึ้นทุกๆ หนึ่งร้อยปี บุตรหลานในสกุลที่มีพลังยุทธ์เหนือชั้นเทพฤทธิ์ทุกคนจะได้รับ โอกาสให้เข้าพิธีชำระจิตหนึ่งครั้ง

พิธีชำระจิตเป็นพิธีที่จะช่วยดื่งศักยภาพที่แฝงเร้นอยู่ในกายทุกด้าน ออกมา กระตุ้นความสามารถที่มีอยู่แต่เดิมให้เหนือชั้นขึ้นไปอีกระดับ ทำให้

ยอดฝีมือที่แข็งแกร่งอยู่แล้วยิ่งแข็งแกร่งขึ้นกว่าเก่า

หนานกงหลิวเข้าใจใจ แวตาทิมองหนานกงหลิววินฉายแววเห็นใจ แต่สุดท้ายก็ต้องเอยกับหนานกงหลิววิน “น้องรอง ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ไปสรรหาล้มกรับช้ำก่อนแล้วกัน”

ระหว่างทางที่เดินไปสรรหาล้มกรับ ลุงหวังเดินเยื้องไปทางด้านหลังหนานกงหลิววินครึ่งก้าว สายตาจับหนึ่งที่ชายหนุ่ม แวพพอใจเผยออกมาในดวงตาคู่นั้น เดิมคิดว่าคุณชายรองที่สูญเสียความทรงจำและใช้ชีวิตในพิภพสามัญมานับหมื่นปีจะถูกลดทอนศักยภาพและสูญเสียพรสวรรค์แต่กำเนิดไปแล้วเสียอีก ทว่าดูจากตอนนี้ง่ายๆของเขาน่าจะมีอายุไม่ถึงสามร้อยปีด้วยซ้ำ แต่ชายหนุ่มกลับมีพลังยุทธ์ถึงขั้นเทพยุทธ์ ต่อให้นายท่านตั้งเงื่อนไขเอาไว้สูงแค่ไหน แต่ดูแล้วก็น่าจะพอใจมากทีเดียว

หนานกงหลิววินหัวหน้านิดๆ “หลังจากผ่านพิธีชำระจิตแล้ว พลังยุทธ์จะเพิ่มขึ้นเท่าไร”

ลุงหวังตอบ “จะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับพรสวรรค์และศักยภาพของคนคนนั้น คุณชายรองไม่ต้องกังวล ด้วยพรสวรรค์ระดับคุณชายรอง จะเลื่อนขั้นสักสามดาวก็คงไม่มีปัญหาอะไร”

เวลานี้หนานกงหลิววินอยู่ในชั้นเทพยุทธ์สามดาว หากเพิ่มขึ้นอีกสามดาวก็จะอยู่ในชั้นเทพยุทธ์หกดาว คิ้วยุโรปดาบนำมองของหนานกงหลิววินขมวดเข้าหากัน ทว่าเจ้าตัวก็ได้เอยคำใดออกมา

ไม่นานทั้งหมดก็เดินทางมาถึงสรรหาล้มกรับ สมกับเป็นเผ่าพันธุ์สูงส่ง มังกร สรรหาล้มกรับนี้มีใช้สรวน้ำธรรมดา แต่มีขนาดใหญ่พอกับทะเลสาบเลยก็ว่าได้ กินพื้นที่ราวๆ หนึ่งแสนตารางเมตร ผิวน้ำระยิบระยับวาววาว ผู้ที่เป็นประธานในพิธีชำระจิตครั้งนี้ก็คือท่านผู้เผ่าเก่า พ่อท่านผู้เผ่าเก่าเห็นหนานกงหลิววิน แวตื้นตันยินดีในดวงตาก็มองขึ้นมามีประกายปิดไม่มิด เขามองหนานกงหลิวเข้าใจด้วยแวตาดวง

หนานกงหลิวเข้าใจมองตอบกลับด้วยแวตาดวงเช่นกัน นัยน์ตาคู่นั้น

แผลรอยยืมพืงพอใจก่อนเอ่ย “ท่านลูงเก้า น่องรองกลับมาแล้ว”

“ดี! ดียิ่ง กลับมาได้ก็ดี ดีมาก ถ้าไม่ใช่เพราะครานั้น...” คำพูดของท่านผู้เฒ่าเก้าหยุดลงกะทันหัน เขาหัวเราะเสียงแผลพลางลูปศัระตนเอง “เออละๆ พุดไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร เรื่องผ่านไปแล้วก็ให้แล้วไป สิ่งสำคัญที่สุดก็คืออนาคต หลิววีน ถอดเสื้อผ้าออกเสียบ แล้วลงไปในสระหงส์มังกร”

พิธีชำระจิตในครั้งนี้มีคนเข้าร่วมจำนวนหนึ่งร้อยคน ทั้งหมดล้วนเป็นผู้มียุทธ์ที่เพ่งเลื่อนชั้นพลังยุทธ์มาถึงชั้นเทพยุทธ์ในระยะเวลาหนึ่งร้อยปีมานี้ทั้งสิ้น มีทั้งชั้นเทพยุทธ์หนึ่งดาว ชั้นเทพยุทธ์สองดาว และชั้นเทพยุทธ์สามดาวตอนที่พวกเขาเห็นหนานกงหลิววีน บ้างก็ทำสีหน้าแปลกใจ บ้างก็เผยสีหน้าฉงน

หนานกงหลิววีน? คุณชายรองผู้สืกลับในตำนานนะหรือ คุณชายรองหนานกงไม่เคยผ่านพิธีชำระจิตมาก่อนหรือไร น่าแปลกเหลือเกิน

หนานกงหลิววีนมองสระหงส์มังกร ดวงตาก็สาตประกายวาวขึ้นมา หากเข้าพิธีชำระจิตเมื่อใด ความทรงจำของเขาก็จะ...

พอเห็นสายตาที่บอกถึงความกระหายใครจะลงไปในสระหงส์มังกรโดยเร็วของคนอื่นๆ ทว่าหนานกงหลิววีนกลับนั่งเฉยอยู่ที่เดิม หนานกงหลิวเข้าและท่านผู้เฒ่าเก้าก็พลอยวิตกกังวลขึ้นมา

“น่องรอง? / หลิววีน?”

หนานกงหลิววีนหันกลับมามองหนานกงหลิวเข้าด้วยความแปลกใจ

หนานกงหลิวเข้าเอ่ยน้ำเสียงจริงจัง “น่องรอง พิธีชำระจิตจะจัดขึ้นหนึ่งครั้งในหนึ่งร้อยปี แต่ละครั้งต้องใช้พลังจิตและเลือดในกายของท่านผู้เฒ่าถึงสามสิบหกคนด้วยกัน เวลาแต่ละวินาทีจึงมีค่ายิ่ง เพราะผู้ที่ผ่านพิธีนี้สามารถเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้ทุกวินาทีเช่นกัน”

หนานกงหลิววีนมีสีหน้าเรียบเฉย ขณะที่หนานกงหลิวเข้ายังย้ำอีก “เวลานี้เรื่องที่สำคัญที่สุดของเจ้าก็คือเข้ารับพิธีชำระจิตนี้โดยไม่ต้องกังวลสิ่งใด รับไอ้เศษที่ผู้อาวุโสถ่ายทอดให้ เสพพลังได้เท่าไรก็เท่านั้น พยายามให้

สุดความสามารถก็พอ”

แววตาของหนานกงหลิวเห่าเคร่งขรึม เสียงของเขาแผ่วเบา “น้องรอง ข้าเชื่อว่าเรื่องราวบางอย่างกลับคืนสู่ความทรงจำของเจ้าแล้ว ราชวงศ์เฟ่งเลิ่ง เราไม่คลาดสายตา คัศтруหมายลอบสังหารเราไม่หยุดหย่อน ผู้สืบทอดเผ่าพันธุ์ หงส์มังกรรุ่นต่อไปก็คือเจ้ากับข้า ทว่าระหว่างเจ้ากับข้า เจ้าคือคนที่ทุกคนฝาก ความหวังเอาไว้ ไม่เช่นนั้นครานั้นก็คงไม่... น้องรอง เจ้าแบกภาระหน้าที่ที่แบ่ง เผ่าพันธุ์เอาไว้ เจ้ารู้หรือไม่!”

หนานกงหลิววินหันกลับมามองหนานกงหลิวเห่าด้วยแวตาสีกล้ำ ครานั้นเกิดเรื่องใดขึ้นเขายังนึกไม่ออก แต่ที่รู้แน่ก็คือฮ่องเต้องค์ปัจจุบันทรง หวาดระแวงสกุลของเขามานานแล้ว ข้ายังมีสกุลเหลือที่คอยลอบตลบหลังอยู่ ตลอดเวลา และตัวเขาก็มีหน้าที่แบกรับภาระเหล่านี้ของสกุลเอาไว้

ภายในสระหงส์มังกร

ท่านผู้เฒ่าทั้งสามสิบหกคนร่วมกันถ่ายไอวี่เศษออกมาเป็นค่ายกลไอวี่เศษ ด้านบนค่ายกลไอวี่เศษคือผลึกหงส์มังกรก้อนหนึ่ง ผลึกหงส์มังกรคือ สิ่งที่เจ้าทเวหงส์มังกรเป็นผู้สร้างขึ้นมา มันเต็มไปด้วยพลังอันแข็งแกร่งของ เจ้าทเว อำนาจของเจ้าทเวนั้นเกรียงไกรเพียงใด ทุกคนย่อมจินตนาการได้

ผลึกหงส์มังกรมีขนาดราวกำปั้น ไอวี่เศษที่ถ่ายทอดออกมาแผ่ซ่านไปทั่วสระหงส์มังกรเพื่อให้ผู้เข้ารับการชำระจิตได้เสพเข้าไป ทั้งนี้ก็เพราะไม่มี ผู้มีฤทธิ์ชั้นเทพฤทธิ์ระดับต้นคนใดจะเสพพลังแห่งเจ้าทเวหงส์มังกรจาก ผลึกก้อนนี้เข้าไปได้โดยตรง เนื่องจากพลังหนักหน่วงเกินกว่าที่พวกเขาจะ ด้านทานไหว

หลังจากที่หนานกงหลิววินลงไปในสระหงส์มังกร ชายหนุ่มก็ทิ้งตัวลง ที่ก้นสระ นั่งขัดสมาธิ ปิดเปลือกตาลง จากนั้นก็เริ่มขับเคลื่อนพลังเสฟไอวี่เศษ เข้าสู่ร่าง แม้จะตัดใจลบความทรงจำระหว่างเขากับลั่วลั่วไม่ได้ แต่ชายหนุ่มก็ ปลอบใจตนเองว่าไม่เป็นไร เลือดจากหัวใจของเขาอยู่ในกายนาง หนานกง

หลิววันเชื่อมั่นว่าหากได้พบกันอีก พวกเขาที่ย่อมเริ่มต้นใหม่ได้อีกครั้ง ทว่า
วันเวลาผันผ่าน เหตุการณ์แปรเปลี่ยน อนาคต... เกรงว่าคงไม่ง่ายดายนัก

เวลาผ่านไปทีละนิด... หลังจากนั้นสามวัน ผู้เข้ารับการชำระจิตรายหนึ่ง
ก็เข้าวังค์กลับไป ก่อนจะหมดสติในที่สุด ท่านผู้เฒ่าพากันส่ายหน้า แว
เสียดายปรากฏขึ้นในดวงตา ยืนหยัดได้เพียงสามวันเท่านั้น ศักยภาพของคน
ผู้นี้ช่าง... ต่ำนัก ท่านผู้เฒ่าเฝ้าเขียนจำนวนวันลงด้านหลังรายชื่อของอีกฝ่าย

...

ผ่านไปอีกหนึ่งวัน ผู้เข้ารับการชำระจิตห้าคนก็ยืนหยัดไม่ไหวและหมด
สติไป ก่อนจะถูกนำตัวขึ้นจากสระหงส์มังกร

...

หลังผ่านไปเจ็ดวันเหลือผู้ที่ประกอบพิธีอีกเพียงแค่สิบคนเท่านั้น ท่าน
ผู้เฒ่าเฝ้ามองสระหงส์มังกรอันแว้งว้าง นัยน์ตาฉายแวววิตกกอกออกมา คนที่ถูก
นำตัวขึ้นจากสระก่อนหน้านี้เลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้สูงสุดเพียงสองดาว แบบนี้
มัน...

หลายร้อยปีที่ผ่านมานี้ ผลที่ได้หลังจากผ่านพิธีชำระจิตนั้นไม่น่าพึง
พอใจสักเท่าไรนัก ผลึกหงส์มังกรหนึ่งก้อนใช้ได้สามวัน แต่ผู้ที่ยืนหยัดเสพ
ไอวิเศษจากผลึกหงส์มังกรได้จนหมดสิ้นกลับมีน้อยเต็มที หากเป็นเช่นนี้
ต่อไป อนาคตของเผ่าพันธุ์หงส์มังกรย่อมน่าวิตกเป็นแน่ ไม่รู้ว่าผู้เข้าร่วมพิธี
อีกสิบคนที่เหลือนี้จะยืนหยัดไปได้นานแค่ไหน โดยเฉพาะคุณชายรอง

ท่านผู้เฒ่าเฝ้าใช้พลังจิตสำรวจในสระหงส์มังกร ก่อนจะเห็นคุณชายรอง
ที่นั่งขัดสมาธิอยู่ก้นสระ เส้นผมดำขลับของเขาแผ่สยายไปตามน้ำ โครงหน้า
งดงามคมตจดูแฉะสลักด้วยใบมีด รังสีแห่งความเยือกเย็นและสูงศักดิ์
ฉายชัดออกมาจากใบหน้านั้น แม้ว่าดวงตาจะปิดสนิท ทว่ากลับสาดประกาย
แห่งความเฉียบคมออกมาให้สัมผัสได้

ประกายความหวังและความชื่นชมฉายออกมาทางแววตาของท่านผู้เฒ่า
เฝ้า จังหวะนี้เองเปลือกตาของหนานกงหลิววันก็ขยับเล็กน้อย

ท่านผู้เฒ่าแก้าจ้องหนานกงหลิววินตาไม่กะพริบ พอเห็นเพียงความเคลื่อนไหวเล็กน้อยเช่นนั้น เขาก็พรูลมหายใจออกมา ยังดี...ยังดี หากคุณชายรองยืนหยัดได้ไม่ถึงแก้าวัน ถ้าเช่นนั้นละก็...

ภายใต้ความคาดหวังของบรรดาท่านผู้เฒ่า หนานกงหลิววินก็ผ่านพ้นวันที่แก้าไปได้อย่างปลอดภัย

วันที่สิบเอ็ด

วันที่สิบสอง

วันที่สิบสาม

...

วันที่ยี่สิบเอ็ด!

ผลึกหงส์มังกรหมดไปเจ็ดก้อนแล้ว! ทว่าคุณชายรองของพวกเขาก็ยังปักหลักมั่นอยู่ที่กันสระหงส์มังกรด้วยสีหน้าเรียบเฉยดุจเทพเจ้า บุคลิกเฉยเมยเย็นชา สีหน้าของท่านผู้เฒ่าทั้งหมดที่อยู่ในพิธีเริ่มเปลี่ยนแปลงไป แววตาทุกคู่เปี่ยมไปด้วยความคาดหวัง

ครานั้นท่านปู่ของหนานกงหลิวเฮ้าและหนานกงหลิววิน บุรุษผู้เคยมีสถานะเป็นดั่งเจ้านักรบทะเลแห่งจักรวรรดากลาง ในครั้งนั้นเขาใช้เวลาเสพผลึกหงส์มังกรทั้งสิ้นถึงสามสิบวันเต็ม ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่เคยมีใครทำลายสถิตินี้ได้มาก่อน ขณะที่หนานกงหลิววินคนแก้าเมื่อหนึ่งหมื่นปีก่อนก็ยืนหยัดอยู่ในพิธีชำระจิตได้สามสิบวัน ส่วนหนานกงหลิวเฮ้าใช้เวลาไปยี่สิบเก้าวัน

ยามนี้ท่านผู้เฒ่าทั้งสามสิบหกคนที่ก่อไฉนเชษฐขึ้นมา รวมทั้งท่านผู้เฒ่าแก้า พวกกันจับตามองหนานกงหลิววินที่กันสระหงส์มังกรขมิง คุณชายรองที่เพิ่งเดินทางกลับมาจากพิภพสามัญผู้นี้จะยืนหยัดได้ถึงกี่วันกัน

วันที่ยี่สิบสอง

วันที่ยี่สิบสาม

วันที่ยี่สิบสี่

...

วันที่ยี่สิบเก้า!

วันนี้... สายตาของทุกคนในสกุลพากันจับนึ่งไปที่สระหงส์มังกร ในตำหนักหลักที่ไม่ไกลออกไป บิดามารดาหนานกงหลิววันก็กระสับกระส่ายจนนั่งไม่ติดเช่นกัน

ณ เรือนหลังหนึ่ง

ชายชราคนหนึ่งกำลังถือกรรไกรตัดแต่งเถาว์ลัยไม้เลื้อยด้วยท่าที่เนิบนาบ แม้ว่าจะสูงวัยมากแล้ว แต่เขายังดูกระฉับกระเฉงและคล่องแคล่วที่สำคัญคือบารมีอันน่าเกรงขามแผ่ซ่านออกมาโดยไม่ต้องสำแดงอำนาจด้านหลังของเขาคือลู่หวังที่เพิ่งพบหน้าหนานกงหลิววันเมื่อไม่นานมานี้

ชายชราผู้นี้คือท่านปู่ของหนานกงหลิววัน เขาเคยเป็นนักรบหเวะให้กองกำลังแห่งจักรวรรดิกกลาง และบัดนี้ก็เป็นเสาหลักให้สกุลหนานกงเช่นกัน

เขาอยู่... เผ่าพันธุ์หงส์มังกรก็รอด เขามอดม้วย... เผ่าพันธุ์หงส์มังกรก็ดับสูญ

ชายชรายังคงตัดแต่งกิ่งเถาว์ลัยอย่างเอื่อยเฉื่อยเช่นเดิม ไม้เลื้อยต้นนี้หนานกงหลิววันเป็นคนนำมามอบให้เขาเองในวันเกิดปีหนึ่ง ตลอดระยะเวลาหนึ่งหมื่นปีที่ผ่านมานี้ หากมีเรื่องวุ่นวายรบกวณจิตใจเมื่อใด เขาก็จะถือกรรไกรออกมาตัดแต่งเถาว์ลัยไม้เลื้อยนี้ทุกครั้งไป

เวลานี้ลู่หวังกำลังรายงานสถานการณ์ที่เกิดขึ้นให้ชายชราผู้เปี่ยมไปด้วยอำนาจฟัง “นายท่าน คุณชายรองยืนหยัดได้ถึงยี่สิบเก้าวันแล้วขอรับ”

ประมุขสกุลหนานกงยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยเหมือนไม่ใส่ใจเช่นเคย “ก็แค่อยี่สิบเก้าวันเท่านั้น ตื่นเต้นอะไรกัน”

ลู่หวังอมยิ้ม “ขอรับๆ ครานั้นนายท่านเข้าพิธีชำระจิตถึงสามสิบวันด้วยกัน”

“ฮึ!” ประมุขสกุลหนานกงมีสีหน้าเรียบเฉย “เจ้าไปเผ่าเขาเอาไว้ หากมีเหตุใดเกิดขึ้นค่อยมาแจ้งข้า”

ลุงหวังพยักหน้าหงิกๆ “ขอรับ บ่าวจะไปเดี๋ยวนี้” จากนั้นก็รีบตรงไปที่สระหงส์มังกร

เวลานี้ท่านผู้เฒ่าทั้งสามลืบทคนทีล้อมรอบสระหงส์มังกรทั้งลึงโลด และทุกข์ทรมานไปในคราเดียวกัน พวกเขาลึงโลดที่ยอดฝีมือผู้ไร้เทียมทาน คนใหม่กำลังจะถือกำเนิดขึ้นในสกุลแล้ว ส่วนเรื่องความทุกข์ทรมาน... ตอนนี้ทำพิธีมาแล้วเป็นเวลาสี่สิบเก้าวันเต็ม ทั้งกายหายาบและพลังจิตของพวกเขาอ่อนล้าเสียจนไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ แต่เพราะมีความหวัง แม้จะเจ็บปวดแสนสาหัสเพียงใด ท่านผู้เฒ่าทั้งหมดก็ยอมกัดฟันอดทน คุณชายรองจะยืนหยัดได้ถึงสามสิบวันหรือไม่ เวลานี้ทุกคนในเผ่าพันธุ์หงส์มังกรพากันทุ่มความสนใจทั้งหมดไปที่หอนางงหลิววัน

ชั่วยามสุดท้ายของวันที่ยี่สิบเก้า ท่ามกลางสายตารอคอยของทุกคน กายของหอนางงหลิววันก็เคลื่อนไหวแผ่วเบา

ท่านผู้เฒ่าเก้าอุทานเสียงดัง “แย่แล้ว!” เพราะเขาเห็นว่าใบหน้าของหอนางงหลิววันแดงก่ำขึ้นเรื่อยๆ แดงราวกับกึ่งต้มอย่างไรรายนั้น นี่เป็นสัญญาณแบบเดียวกับที่เกิดขึ้นกับผู้เข้ารับการชำระจิตคนอื่น ๆ ก่อนหน้านี้ ซึ่งก็หมายความว่าคุณชายรองมาถึงขีดจำกัดแล้ว แม้ว่า ณ จุดนี้จะเกินความคาดหมายของทุกคนไปมากก็จริง แต่พวกเขาก็ยังรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย เพราะคิดว่าคุณชายรองจะแตกต่างไป และคิดว่าคุณชายรองจะนำเรื่องน่ายินดีมาสู่เผ่าพันธุ์

ลุงหวังเดินมาหยุดอยู่ด้านหลังประมุขสกุลหอนางง เขาทำท่าจะเอ่ยอะไรบางอย่างแต่ก็หยุดไป “นายท่าน...”

ประมุขสกุลหอนางงโยนกรรไกรตัดแต่งกิ่งไม้ในมือไปให้อีกฝ่ายก่อนจะยิ้มบาง “พวกเจ้าผิดหวังอะไรกัน”

“นายท่าน...”

ประมุขสกุลหนานกงไหล่มือไปด้านหลัง แผ่นหลังยึดตรง นัยน์ตาหอประกายแวววาว เขาถามด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย “ตอนนี้ทุกคนคิดว่าหลิววินมาถึงขีดจำกัดแล้วหรือ?”

“นายท่าน คุณชายรองบวมเป่งไปทั้งตัวแบบนี้ ซิ่พจรักแผ่วเบา เขาน่าจะถึงขีดจำกัดแล้วขอรับ”

ประมุขสกุลหนานกงทอดสายตามองท้องฟ้า เขาหรีตาลงเล็กน้อย สีหน้าสุขุมและสงบนิ่งเหมือนเช่นเคย “เขาแข็งแกร่ง เผ่าพันธุ์หงส์มังกรก็แข็งแกร่ง เขาอ่อนแอ เผ่าพันธุ์หงส์มังกรก็อ่อนแอ ลิขิตสวรรค์มีอาจฝัน คงอยู่ที่ว่าโชคชะตาจะกำหนดให้เผ่าพันธุ์หงส์มังกรสืบทอดต่อไปอีกพันปีหมื่นปีหรือไม่”

เวลาเดียวกันนี้เอง คุณชายรองผู้เป็นความหวังของทุกคนในสกุลจู่ๆ

ก็ขบگرامแน่น ก่อนจะเปล่งเสียงคำรามก้องออกมา!

“แย่แล้วๆ คุณชายรองต้องหยุดลงที่ยี่สิบเก้าวันแล้ว”

“ครานี้หากไม่ถูกลงทัณฑ์ให้ไปที่พิภพสามัญ ป่านนี้คุณชายรอง...”

“เรื่องเมื่อหนึ่งหมื่นปีก่อนถูกลังให้เก็บเป็นความลับ ผู้ใดละเมิดจะถูกโทษตาย พวกเจ้าไม่รู้หรือ?”

“เฮ้อ... น่าเสียดายเหลือเกิน คุณชายรองไม่อาจก้าวไปถึงจุดสูงสุดแล้ว ผู้กุมอำนาจรุ่นต่อไปก็เห็นจะเป็นคุณชายใหญ่...”

ตอนที่ทุกคนกำลังรู้สึกสิ้นหวัง ฉับพลันนั้น...

ครืนๆ!

ประกายแสงเจิดจ้าสว่างไสวเกิดขึ้นกลางท้องฟ้า ก่อนที่ลำแสงเหล่านั้นจะโอบล้อมรอบๆ กายหนานกงหลิววิน

“คุณชายรองเลื่อนขั้นพลังยุทธ์แล้ว!”

“ขั้นเทพฤทธิ์สีดำ!”

“ขั้นเทพฤทธิ์ห้าดาว!”

“ขั้นเทพฤทธิ์หกดาวแล้ว!”

“สวรงค์! ขึ้นเทพฤทธิ์เจ็ดดาว!”

“ให้ตายเถิด! ขึ้นเทพฤทธิ์แปดดาว!”

“เลื่อนชั้นพลังยุทธ์ติดต่อกันถึงห้าดาว! สมกับเป็นคุณชายรองแห่งเผ่าพันธุ์หงส์มังกร แม้ว่าจะหยุดอยู่ที่ยี่สิบเก้าวัน ทว่าเขากลับเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้ถึงห้าดาว หลังผ่านพิธีชำระจิตในครั้งนี้ ความสามารถของเขาก็เทียบชั้นนายท่านในคราวนั้นได้เลย”

“โอหยา! เหนื่อยเหลือเกิน ยี่สิบเก้าวันที่ผ่านมานี้กระดุกของข้าแทบจะแหลกละเอียดอยู่แล้ว เอาละๆ ทุกคนลุกขึ้นเถิด พิธีชำระจิตในครั้งนี้สิ้นสุดลงแล้ว”

ตอนที่ท่านผู้เฒ่าทั้งสามสิบหกคนกำลังจะหยุดถ่ายไอวិเศษ ทันใดนั้นท่านผู้เฒ่าเก้าก็ร้องลั่นออกมาด้วยความตื่นเต้น “อย่าเพ็งยุดิ!”

ท่านผู้เฒ่าที่เหลือต่างก็ชะงักกึกในทันทีเพราะเสียงตะโกนของท่านผู้เฒ่าเก้า จากนั้นก็หันขวับกลับมามองอีกฝ่ายเป็นตาเดียว

ยามนี้ท่านผู้เฒ่าเก้าสิ้นหาไปทั้งร่าง เสียงก็สิ้นจนแทบจับใจความไม่ได้ “คุณชายรอง! คุณชายรองยังเสพพลังอยู่ พวกเราจะหยุดไม่ได้ ห้ามหยุดโดยเด็ดขาด!”

ท่านผู้เฒ่าทั้งสามสิบหกคนพากันมองหนานกงหลิววินด้วยสายตาตื่นตะลึง แหวตาที่จ้องมองบุรุษหนุ่มรูปงามและเยือกเย็นดุจเทพเจ้าเต็มไปด้วยอารมณ์หลากหลาย

คุณชายรอง! คุณชายรอง! คุณชายรอง! ทุกคนในสกุลตื่นเต้นจนน้ำตาแทบจะไหลพรังพรู!

ท่านผู้เฒ่าทั้งสามสิบหกคนสะกดกลั้ล้มหายใจ แม้ว่าจะอ่อนล้าเพียงใด ทว่ากลับยังคงถ่วงพลังจากผลึกหงส์มังกรให้แก่หนานกงหลิววินต่อไปด้วยความมุ่งมั่นเต็มร้อย

วันที่สามสิบเอ็ดผ่านไปอย่างช้าๆ

“...”

สามเดือนผ่านไป...

หกเดือน...

สิบเดือน...

หนึ่งปี! เทพเจ้ามาจุติในเผ่าพันธุ์หงส์มังกรก็คราวนี้เอง!

ตอนที่ทุกคนกำลังตื่นตะลึงกับศักยภาพที่ซ่อนเร้นในตัวคุณชายรองจนแทบไม่กระดิกกระเดี้ยอยู่นั้น จู่ๆ ไอวี่เศษระลอกใหญ่ก็ก่อตัวขึ้นเหนือศีรษะหนานกงหลิววีน จากนั้นร่างกายที่แดงจัดเพราะอุณหภูมิขึ้นสูงของเขาก็ค่อยๆ เย็นลง

ครืนๆ!

เสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่น ไอวี่เศษแห่งฟ้าดินโอบล้อมรอบกายหนานกงหลิววีน!

ชั้นเทพฤทธิ์เก้าดาว! คุณชายรองผ่านพิธีชำระจิตเพียงครั้งเดียวก็เลื่อนชั้นพลังยุทธ์ไปถึงชั้นเทพฤทธิ์เก้าดาว!

“ยัง! ยังไม่หยุด พวกเจ้าดูเร็ว!” สองขาท่านผู้เฒ่าเก้าสั่นเทา วาจาตะกุกตะกักแทบไม่เป็นภาษา

ครืนๆ!

เสียงเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ดังขึ้นอีกครั้ง! คุณชายรองเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ไปถึงชั้นเทพฤทธิ์เก้าดาวแล้ว เขายังจะเลื่อนพลังยุทธ์ไปชั้นใดอีก เหนือจากชั้นเทพฤทธิ์เก้าดาวก็คือชั้นบรรลู่! มีแต่ผู้ที่เปี่ยมด้วยพรสวรรค์เหนือผู้ใดเท่านั้นที่จะเลื่อนพลังยุทธ์ไปถึงชั้นบรรลู่ได้ และตอนนี้หนานกงหลิววีนก็เลื่อนพลังยุทธ์ไปถึงชั้นบรรลู่หนึ่งดาวแล้วจริงๆ! แม้แต่ในหน้าประวัติศาสตร์ของเผ่าพันธุ์หงส์มังกรเองก็ยังมียอดฝีมือชั้นบรรลู่แทบนับนิ้วได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงทายาทรุ่นใหม่ของสกุลด้วยซ้ำไป

หลังจากเลื่อนพลังยุทธ์ไปถึงชั้นบรรลู่หนึ่งดาวแล้ว หนานกงหลิววีนถึงได้หมดสติไป ลุงหวงรีบนำสารนี้ไปแจ้งให้ประมุขสกุลหนานกงทราบในทันที

นายท่านวางหมากลงบนกระดานด้วยอาการเนิบนาบ ก่อนเอ่ยเสียง

เรียบ “เขาฟื้นขึ้นมาเมื่อใดก็ให้ไปพบข้า”
ถึงเวลาที่ควรส่งตัวไปค่ายนักรบเหวแล้ว

เวลานี้การแข่งขันคัดตัวภายในสำนักเทียนเต้าแห่งอาณาจักรหลงจี กำลังเดือดเป็นไฟ

ตอนแรกมูหรงไม่มาปรนนิบัติชูลัวและอสูรน้อยในฐานะสาวใช้จริงๆ ทว่าผ่านไปไม่กี่วันท่านอาจารย์ของนางก็เดินทางมาพบชูลัว หลังจากทั้งสองฝ่ายทำข้อตกลงหนึ่งร่วมกัน อสูรน้อยก็บอกลกอสสมบัติล้ำค่าของมูหรงไม่มาจนหมด ถึงได้ยอมปล่อยนางเป็นอิสระ หลังจากนั้นชูลัวกับอสูรน้อยก็เก็บตัวฝึกฝนพลังยุทธ์อยู่ในกระท่อมโดยไม่สนใจกับเรื่องรุ่มรวยภายนอกอีก

จนกระทั่งตอนที่อสูรน้อยออกมาจากกระท่อมอีกครั้ง ก็พบว่า... เอ? บรรยาการแปลกๆ พิกุล โฉนทุกคนถึงได้วิ่งไปวิ่งมาดูสนุกสนานแบบนี้ อสูรน้อยคิดว่าตัวศิษย์ในสำนักคนหนึ่งมาได้ก็ถาม “นี่มันเกิดอะไรขึ้น?”

“อึกๆๆ ท่านเลี้ยวเค่อ!” ศิษย์ในสำนักร้องออกมาด้วยความตกใจ

“ข้าถามเจ้าอยู่นะ!” เลี้ยวเค่อเริ่มอารมณ์เสีย

“ขอรับๆๆ” ศิษย์ในสำนักตอบ “ท่านเลี้ยวเค่อหมายถึงเหตุใดทุกคนถึงได้วิ่งวุ่นกันไปมาเช่นนี้ใช้หรือไม่ขอรับ การแข่งขันคัดตัวเหลืออีกแค่สามวันเท่านั้น”

“การแข่งขันคัดตัวอะไรกัน” อสูรน้อยนินหัวน้ำ อ๊ะ! เหมือนเขาจะเคยได้ยินท่านพี่บอกว่าจะเข้าร่วมการทดสอบอะไรสักอย่าง

“ท่านเลี้ยวเค่อไม่รู้หรือขอรับ” ศิษย์ในสำนักรู้สึกแปลกใจ จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น “ก่อนที่จะสำนักวิทยุทธ์จะทำการคัดเลือกศิษย์ สำนักเทียนเต้าจะต้องทำการแข่งขันคัดตัวผู้มียุทธ์เสียก่อน ผู้ที่ผ่านการคัดตัวถึงจะมีโอกาสได้เข้าร่วมการคัดเลือกศิษย์ขอรับ”

อสูรน้อยนินหัวน้ำ ท่านพี่เคยพิมพ์ว่าจะไปสำนักวิทยุทธ์อะไรนั้น ถ้านางไปก็เท่ากับว่าไม่มีใครทำข่าวให้เขากินแล้วอย่างนั้นสิ?! แล้วต่อไปเขาก็จะ

ไม่มีอะไรกิน ไม่ได้! เขาจะต้องเข้าแข่งขันอะไรนั่นด้วย!

อสูรน้อยทำท่าทางกระตือรือร้นและแสดงออกว่าสนใจในการแข่งขันนี้อย่างชัดเจน เขาหัวคอคิษย์ในสำนักขึ้นมา “บอกมา! การแข่งขันคัตตัวต้องทำอย่างไร!”

คิษย์ในสำนักมองอสูรน้อย ทำท่าจะพูดแล้วก็หยุดไป

“ว่ามา!”

อสูรน้อยหัวคอคอีกฝ่ายไม่ต่างจากจับลูกไก่ คิษย์ในสำนักผู้นั้นดูน่าเวทนานัก

“แฉะๆๆ ขอรับๆๆ” คิษย์ในสำนักทำสีหน้าร่ำไห้ขณะบอกอสูรน้อย “ท่านเลี้ยวเค่อ กฎการแข่งขันคัตตัวนั้นง่ายตายมาก ผู้ที่สะสมคะแนนได้เป็นลำดับหนึ่งร้อยคนแรกจะผ่านเข้าไปทดสอบการคัดเลือกคิษย์ขอรับ”

พอเห็นสีหน้าฉงนของอสูรน้อย คิษย์ในสำนักก็รีบอธิบายก่อนที่อีกฝ่ายจะระเบิดอารมณ์ออกมา “กระดานคะแนนสะสมแขวนอยู่ที่กำแพงประตูสำนัก ส่วนที่ว่าจะสะสมคะแนนอย่างไรนั้นก็ได้มาจากการประลองยุทธ์ระหว่างคิษย์ในสำนักกันเอง คนที่ชนะก็จะได้คะแนนทั้งหมดของคนแพ้ ลำดับหนึ่งถึงร้อยจะเปลี่ยนแปลงไปตามคะแนนที่สะสมได้ในแต่ละวันขอรับ”

อสูรน้อยวิ่งไปดูกระดานลำดับคะแนน จากนั้นก็เหือดตาลในทันที! เพราะเขาไม่เคยประลองยุทธ์กับใครสักคน ด้วยเหตุนี้ทำให้คะแนนของเขาอยู่ในลำดับรั้งท้าย แบบนี้อสูรน้อยผู้ยิ่งใหญ่และชอบเอาชนะจะคิดเช่นไรเล่า

เลี้ยวเค่อคิดว่าตัวคิษย์ในสำนักอีกคนมาถาม “หากเอาชนะคนที่เก่งที่สุดได้ คะแนนสะสมทั้งหมดของเขาก็จะเป็นของข้าใช่หรือไม่!”

ดวงตาคิษย์ในสำนักเป็นประกายวาว “ถูกต้องๆ หากเอาชนะลำดับที่หนึ่งได้ คะแนนของเขาก็จะตกเป็นของท่าน”

ฮือๆๆ ขอภัยด้วยคิษย์พี่ใหญ่ ท่านเลี้ยวเค่อน่ากลัวเหลือเกิน ฮือๆๆ เพราะยามนี้ผู้ที่มีคะแนนเป็นลำดับที่หนึ่งก็คือคิษย์พี่ใหญ่... ชื่อหูหงจวินนั่นเอง เขาคือคิษย์เอกสำนักเทียนต้า

อสุรน้อยไม่เคยพบหน้าคนผู้นี้มาก่อน แต่ถ้าซูลัวมีโอกาสได้เจอเขา
ละก็ นางต้องจำได้อย่างแน่นอน เพราะเขาก็คือบุรุษที่คุกเข่าอ่อนน้อมขอให้
ปรมาจารย์ขาวดำรับตนเอาไว้เป็นศิษย์ ทว่าผลสุดท้ายก็ถูกขับไล่ไป และก็เป็น
บุรุษที่คิดว่าซูลัวมีสถานะเป็นสาวรับใช้ ทั้งยังคิดจะพาตัวนางกลับไปปรนนิบัติ
ดูแลตนเอง

ตั้งแต่ที่ถูกท่านอาจารย์ดำไล่เตะเปิดมา ซือเถ่งหงจวินก็เดินทางกลับสู่
สำนักเทียนเต้าแล้วเก็บตัวฝึกฝนพลังยุทธ์อย่างจริงจัง เรียกได้ว่าต่างจากวัน
วานอย่างสิ้นเชิง หลังเสร็จสิ้นการฝึกฝน ซือเถ่งหงจวินก็เต็มไปด้วยความยินดี
และลึบโลดใจ เขาเที่ยวทำประลองยุทธ์กับศิษย์ในสำนักจนทั่ว ตอนที่กำลัง
ลำพองใจในความสามารถของตนอยู่นั้น อสุรน้อยก็เดินทางมาพบเขา

พอได้ยินว่าอสุรน้อยมาเยือน ซือเถ่งหงจวินก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงแล้ว
แสรั่งปวยทันที

“เจ้าก็คืออันดับหนึ่งในการแข่งขันคัดตัว?” อสุรน้อยจ้องซือเถ่งหงจวิน
ด้วยแวตาดำเย้นเยือก

“เจ้าคือศิษย์น้องเสี่ยวเค่อกระมัง? มาๆ เข้ามาก่อน” ซือเถ่งหงจวินกุม
หน้าอก ไบหน้าขาวซีด ทว่าท่าทางกลับดูเป็นกันเองยิ่งนัก

อสุรน้อยนึ้หน้า จากนั้นก็เอ่ยอย่างตรงไปตรงมา “ข้าขอท้าวสู้กับเจ้า!”

ซือเถ่งหงจวินถอนหายใจยาว “เฮ้อ... หากศิษย์น้องเสี่ยวเค่อขอทำ
ประลอง ข้าในฐานะศิษย์พี่ใหญ่จะปฏิเสธได้อย่างไรกัน เพียงแต่ว่าเมื่อวาน
ศิษย์พี่ใหญ่ถูกคนทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส ต้องใช้เวลาอีกพักใหญ่กว่าจะฟื้น
คืนพลังยุทธ์ได้ เวลานี้จึงไม่อาจต่อสู้กับเจ้าได้จริงๆ”

“เจ้าโกหก!” เสี่ยวเค่อจ้องซือเถ่งหงจวินเขม็งด้วยท่าทางเดือดดาล

ซือเถ่งหงจวินหัวเราะแห้งๆ “ข้าหรือจะกล้าปิดบังศิษย์น้องเสี่ยวเค่อ
บาดแผลนี้เป็นฝีมือของแม่นางมู่หรง หลายๆ คนก็เห็นเหตุการณ์ เฮ้อ ศิษย์
น้องเสี่ยวเค่อ เจ้าดูสิ... ถ้าศิษย์พี่ใหญ่ยังแข็งแรงดี ข้าย่อมไม่ปฏิเสธคำท้าของ
เจ้าแน่ ตอนนี้นำบาดเจ็บสาหัส ศิษย์น้องเสี่ยวเค่อคงไม่ฉวยโอกาสนี้ข่มเหงข้า

หรือการะมัง?”

เลี้ยวเค่อถลึงตาใส่ชื้อถุหงจวิน จากนั้นก็หมุนตัวผลไป เขาจะไป
ประลองยุทธ์กับลำดับที่สอง!

ทันทีที่เลี้ยวเค่อผลไป ศิษย์น้องคนสนิทของชื้อถุหงจวินก็ถามด้วยความสงสัย “ศิษย์พี่ใหญ่! การประลองยุทธ์ของท่านกับแม่นางมู่หรงผ่านมาเป็นเดือนแล้วมิใช่หรือ บาดแผลของท่านหายเป็นปกติดีแล้วนี่นา”

ชื้อถุหงจวินหันกลับมาเคาะศีรษะศิษย์น้องแล้วสบถออกมา “เจ้าก็รู้ว่าข้าเพิ่งจะหายดี! หากข้าประลองยุทธ์กับเขา มิเท่ากับรนาเรื่องเจ็บตัวซ้ำอีกหรือ เพราะฉะนั้นจะปะทะฝีมือกับเขาไม่ได้เป็นอันขาด”

ศิษย์น้องผู้นั้นนึกชื่นชมชื้อถุหงจวินเป็นที่สุด เขายกนิ้วหัวแม่มือให้อีกฝ่าย

“ศิษย์พี่ใหญ่เจียบแหลมยิ่งนัก!”

ทว่าไม่นานศิษย์น้องก็ขมวดคิ้วแน่น “ท่านเลี้ยวเค่อร้ายกาจมาก ไม่ว่าใครต่อสู้กับเขาก็ต้องพ่ายแพ้ เช่นนี้แล้วใครเล่าจะกล้ารับคำท้าจากเขา”

ชื้อถุหงจวินหัวเราะอย่างเหนือกว่า “ก็ต้องดูว่าคนโชคร้ายคนนั้นเป็นใคร” ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่เขาแน่

หลังอสูรน้อยออกมาจากที่พำนักของชื้อถุหงจวิน เขาก็ตรงไปหาศิษย์พี่รอง... เกาเจิงหลินที่มีคะแนนสะสมเป็นลำดับที่สอง

ศิษย์พี่รองผู้นี้ นับว่าเป็นยอดฝีมือคนหนึ่ง ทว่าทันทีที่เขาเห็นอสูรน้อยเจ้าตัวก็คิดจะหลบทำเดียว แต่ยังไม่ทันผลไปไหนได้ เขาก็ถูกอสูรน้อยหิวคอขึ้นมาเสียก่อน อสูรน้อยชูด้วยสีหน้าดุดัน “ข้าจะสู้กับเจ้า!”

ศิษย์พี่รองแทบจะจำให้ออกมา ‘สู้กับผีนะสิ เจ้าร้ายกาจขนาดนี้ แม้แต่ท่านผู้เฒ่าก็ยังเอาชนะเจ้าไม่ได้ แล้วข้าหรือจะกล้ารับคำท้า?’

ศิษย์พี่รองเอ่ย “ศิษย์พี่ใหญ่คือคนที่มีคะแนนสะสมมากที่สุด ถ้าอย่างไรเสียเจ้าไปหาศิษย์พี่ใหญ่จะดีกว่า?”

อสุรน้อยแค้นเสียงแล้วเอ่ยออกมาอย่างขุ่นใจ “ฮิ! เขาบาดเจ็บ นอน พังพาบอยู่บนเตียง”

ศิษย์พี่รองฟังแล้วก็รู้สึกว่าจะไม่ชอบมาพากล นอนพังพาบอะไรกัน เมื่อวานเขายังเห็นชื่ออู๋หงจวินทำประลองกับศิษย์ในสำนักไปทั่วอยู่เลย แต่จะพูดไปก็คงไม่ดี ด้วยเหตุนี้ศิษย์พี่รองจึงมีสีหน้ารำให้ เขาตั้งมืออสุรน้อยพลางคร่ำครวญออกมา “ท่านเสียแล้ว ข้าเพิ่งนึกได้ว่ามีธุระสำคัญที่บ้านเกิด ข้าต้องกลับไปดูสักหน่อย ท่าน... เอ่อ... ข้าจนปัญญาจะประลองยุทธ์กับท่านจริงๆ”

อสุรน้อยโมโหขึ้นมาแล้ว “เจ้าคิดว่าข้าเป็นคนเขลาหรือไร! มีเวลาแค่สามวัน แต่เจ้าจะกลับไปเยี่ยมบ้าน?”

ศิษย์พี่รองตอบ “เฮ้อ... ก็ไหนะสิ ท่านแม่ข้าก็เรื่องอีกแล้ว แต่คราวนี้เรื่องใหญ่เสียด้วย นางบอกว่าหากคราวนี้ข้ายังไม่ยอมกลับไปอีก คู่หมายของข้าจะหนีไปกับชายอื่นแล้ว ข้าจะไม่ไปก็ไม่ได้”

อสุรน้อยมีสีหน้าทมิฬ คู่หมายอะไร น่ารำคาญเป็นที่สุด!

เพราะไม่อยากยกคะแนนสะสมทั้งหมดให้อสุรน้อย ศิษย์พี่รองจึงหาข้ออ้างส่งๆ ขึ้นมา แม้ว่าเรื่องที่เอ่ยออกไปจะหน้าไม่ยอเต็มที่ก็ตาม เวลานี้เขาเกือบจะน้ำตาไหลออกมาเป็นสาย ดูน่าเวทนายิ่งนัก “ท่านเสียแล้ว ท่านดูสิ ข้าก็อายุรุ่นนี้แล้ว เวลานี้ยังไร้คู่ครอง น่าเวทนายขนาดไหน ท่านจะใจดำทนเห็นศิษย์พี่รองไร้คู่ไปตลอดชีวิตได้หรือ คำโบราณกล่าวไว้ว่า ‘พึงอารามสิบหลัง ยังดีกว่าทำลายพิธีมงคล’ คนเราควรมีจิตใจเมตตา...”

“...” เสียแล้วก็ได้แต่คิดว่าเพื่อเจ้าไปกันใหญ่แล้ว!

อสุรน้อยเดินออกจากที่พักของศิษย์พี่รองอย่างขุ่นเคืองใจ เขาไม่อยากเชื่อเลย! ไม่มีใครรับคำท้าจากเขา หลังจากนั้นอสุรน้อยก็เดินทางไปพบศิษย์ในสำนักลำดับที่สาม ลำดับที่สี่ ลำดับที่ห้า... จนกระทั่งถึงลำดับที่สิบ ทว่าบรรดาศิษย์พี่ที่รู้แถวเหล่านั้นบ้างก็ไม่อยู่ บ้างก็บาดเจ็บ บ้างก็ปลดทุกข์...

สรุปแล้วก็ไม่มีใครประลองยุทธ์กับอสุรน้อยเลยสักคน ตลกหรือไร ท่านเสียแล้วก็มีมือฉกาจถึงเพียงนั้น ใครเล่าจะเอาชนะเขาได้ หากพ่ายแพ้และ

ต้องยกคะแนนสะสมให้อีกฝ่ายก็ยังไม่กระไรนักหรอก แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือชีวิตอย่างไรเล่า... หากอสูรน้อยพลังมือเพียงนิด พวกเขาก็หมดม้วยได้อย่างง่ายดายแล้ว

เพราะเหตุนี้เอง อสูรน้อยจึงออกจากกระท่อมไปด้วยความอึดกุม แต่สุดท้ายก็ต้องคอยทักท้วงให้พวกกลับมาทุกครั้งไป

เวลานี้ซูลัวกำลังทำเนื้อโรยารสเลิศให้อีกฝ่าย พอเห็นท่าทางเช่นนั้น นางก็ถามด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ “เป็นอะไรไปเล่า ท่าทางห่อเหี่ยวเชียว”

อสูรน้อยมองซูลัวอย่างขัดใจ จากนั้นก็นั่งลงแล้วหยิบเนื้อโรยามาเคี้ยวเงิบๆ น้อยครั้งนักที่อสูรน้อยจะมีเรื่องในใจ เขาเป็นอะไรไป ดังนั้นซูลัวจึงทรุดตัวนั่งลงตรงข้ามอีกฝ่าย นางยกสองมือขึ้นทำคางแล้วมองอสูรน้อยนิ่ง แต่เพราะเนื้อโรยารสอร่อยมากเหลือเกิน พออสูรน้อยกินไปเรื่อยๆ เขาก็ลืมเรื่องรำคาญใจเหล่านั้นไปเสียสิ้นแล้ว

จนกระทั่งซูลัวเฝ้าถามถึงเรื่องนี้อีกครั้ง อสูรน้อยถึงนึกขึ้นได้ “อ้อ พวกเราไม่ยอมประลองยุทธ์กับข้าเลยสักคน!” หลังกินอ้อมอสูรน้อยก็มีแรงขึ้นมา จากนั้นก็ออกปากฟ้องซูลัวอย่างมีอารมณ์ “จะเข้าร่วมการทดสอบอะไรนั้นก็ต้องสะสมคะแนน จะสะสมคะแนนก็ต้องต่อสู้ แต่พวกเราไม่ยอมต่อสู้กับข้าสักคน!”

“เสียวเค่ออยากได้คะแนนมากหรือไร”

เสียวเค่อเกาศีรษะเกรกๆ “เจ้าไม่ได้ต้องการหรือ”

ซูลัวตอบให้ล่ออสูรน้อยแล้วหัวเราะออกมา “พวกเขาไม่รับคำท้าจากเจ้า?”

“ใช่!” อสูรน้อยเอ่ยด้วยความขุ่นใจ

ซูลัวลูบปลายคางพลางยิ้มล่ำพอง “ไม่เป็นไร เรื่องนี้ปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพี่สาวเอง เข้ามาใกล้ๆ” จากนั้นหญิงสาวก็เริ่มกระซิบความซังๆ หูอสูรน้อย

อสูรน้อยดวงตาเป็นประกาย ก่อนจะพยักหน้าหงึกๆ แล้ววิ่งฉิวไปจัดการตามแผนการ

บ่ายวันเดียวกัน อสุรน้อยก็หิวห่อกระดากไปพบกับซืออุหงจวินอีกครั้ง

อย่างเบิกบาน เดิมซืออุหงจวินตั้งใจว่าจะออกไปประลองยุทธ์ แต่พอเห็นร่างของอสุรน้อยมาแต่ไกล ศิษย์พี่ใหญ่แห่งสำนักเทียนเต้าก็ตกใจจนหน้าซีดแล้ว พุ่งกลับกระต้อมทันที จากนั้นก็ล้มตัวลงบนเตียงพลางกุมหน้าอกแล้วร้องครวญครางออกมา

อสุรน้อยเลิกฝ้าม่าน พอเห็นท่าทางพิลึกพิลั่นของซืออุหงจวินก็นึกหน้าศิษย์พี่ใหญ่มองอสุรน้อย สีหน้าดูอิดโรย ทว่ายังเต็มไปด้วยไมตรีจิตเช่นเดิม “โธ่โฮ่ ข้าก็นึกว่าใคร ที่แท้ก็ศิษย์น้องเสี่ยวเค่อนี่เอง ศิษย์น้องเสี่ยวเค่อไม่ได้ไปประลองยุทธ์กับคนอื่นหรือ ไฉนถึงมีเวลาวางมาเยือนที่นี่ได้”

เสี่ยวเค่อชูห่อกระดากในมือ สายตาปราดมองซืออุหงจวินแล้วเอ่ย “ลุกขึ้นมา กินเนื้อ”

เดิมที่ซืออุหงจวินคิดจะปฏิเสธ แต่ตอนที่เสี่ยวเค่อเปิดกระดากห่อนั้น ออก กลิ่นหอมเย้ายวนก็โชยออกมา ซืออุหงจวินน้ำลายสอโดยไม่รู้ตัว เนื้อย่างในห่อหนังกรอบมันวาว อย่างจนเหลืออร่ามไปทั้งชิ้น รสชาติจะเป็นเช่นไรหนอ ซืออุหงจวินอดใจไม่ไหวอยากลิ้มลองสักคำ เขาค่อยๆ ลุกจากเตียงช้าๆ

อสุรน้อยตบโต๊ะตั้งโครมอย่างใจกว้าง

“กิน!”

“อ้อๆๆ” ซืออุหงจวินยื่นมือมาหยิบเนื้อชิ้นเล็กๆ ส่งเข้าปาก ซืออุหงจวินขอสาบาน อย่างว่าแต่เคยกินมาก่อนเลย ชาตินี้เขาไม่เคยได้กลิ่นเนื้ออย่างที่หอมขนาดนี้มาก่อนด้วยซ้ำ อร่อยเหลือเกิน อร่อยที่สุด!

“ศิษย์น้องเสี่ยวเค่อ ไฉนวันนี้ถึงมาเยี่ยมข้าได้” ซืออุหงจวินถามอสุรน้อย

อสุรน้อยเหลือบตามองเขาก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ “เจ้าป่วยไม่ใช่หรือ?”

ซืออุหงจวินรู้สึกตื่นตันขึ้นมาทันที เขารู้มาว่าอสุรน้อยเป็นเด็กหวงของกินที่สุด แต่เวลานี้ก็ฝายกลับนั่งยิ้มพลางมองดูศิษย์พี่ใหญ่ว่าอย่างเขากินเนื้ออย่างด้วยความเอร็ดอร่อย จากนั้นก็ยิ้ม... ทว่าซืออุหงจวินกลับมองไม่เห็น

ความเจ้าเล่ห์ในรอยยิ้มนั้น

“ศิษย์พี่ใหญ่ เนื้อนี้อร่อยหรือไม่” อสูรน้อยปรายตามอง เพียงเท่านั้น
ชืออูหงจวินก็ได้สติคืนมาทันใด!

“โอ๊ย! โอ๊ย... ปวดจะตายอยู่แล้ว...” ศิษย์พี่ใหญ่กุมหน้าอก ริมฝีปาก
ที่ม่นาวด้วยน้ำมันเปล่งเสียงร้องโอดโอยออกมา “ศิษย์น้องเสียแล้ว ออาการ
ของศิษย์พี่ใหญ่ไม่ค่อยเข้าที่นัก ข้าขอนอนพักก่อน เชิญเจ้าตามสบาย เชิญ”

ว่ากันตามหลักแล้ว ด้วยนิสัยใจร้อนอารมณ์แปรปรวนของอสูรน้อย
เขาต้องหิวคอชืออูหงจวินขึ้นมาแล้วอีกฝ่ายจนนุ่มแน ๆ ทว่าตอนที่ชืออู-
หงจวินในครีครวญเท่าไรยังไม่เข้าใจเหตุผลอยู่นั้น เสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นด้านนอก
เดี๋ยบบี้ชืออูหงจวินผู้เฒ่าเจ็ดเคาะประตูแล้วก้าวเข้ามาถามชืออูหงจวิน

“ศิษย์พี่ใหญ่ อสูรสายฟ้าเขาเดียว สัตว์ทเวะประจำสำนักตัวใหม่หายไป
ผู้เฒ่าเจ็ดให้เข้ามาถามท่านว่าเห็นมันบ้างหรือไม่”

“อะ? อสูรสายฟ้าเขาเดียวหายไป หายไปได้อย่างไรกัน”

เดี๋ยบบี้ชืออูหงจวินผู้เฒ่าเจ็ดมีท่าทางร้อนรน “ศิษย์พี่ใหญ่เคยเห็นอสูรสายฟ้า
เขาเดียวมาก่อน ท่านพอจะช่วยชี้แนะได้บ้างหรือไม่”

ชืออูหงจวินมองอาการกระสับกระส่ายของอีกฝ่าย เขาคิดอยู่ครู่แล้วเอ่ย
“เจ้าลองไปหาที่เรือนตะวันออกดู บริเวณนั้นมีธาตุสายฟ้าเข้มข้น ไม่น่าจะอสูร
สายฟ้าเขาเดียวอาจจะวิ่งไปเสพพลังแถวนั้นก็เป็นที่ไปได้ ไปเถอะๆ”

“ขอรับ” พอได้รับคำชี้แนะ เดี๋ยบบี้ชืออูหงจวินก็ก้าวยาวๆ ผละไป

หลังจากเดี๋ยบบี้ชืออูหงจวินก็หันมาหัวเราะกับเสียแล้ว
“โอ๊ย น้ำตาข้าจะไหลอยู่แล้ว สัตว์ทเวะประจำสำนักของเราตัวนี้คงไม่มีชะตา
กรรมเดียวกับสัตว์ทเวะประจำสำนักตัวก่อนที่ถูกจับไปย่างกินหรือกระทั่ง
ฆ่าๆๆ”

ตอนที่ชืออูหงจวินออกจากโรงฝึกฝนพลังยุทธ์ เขาก็ได้ยินว่าสัตว์ทเวะ
ประจำสำนักถูกศิษย์ในสำนักคนหนึ่งจับไปย่างกิน ครานั้นเขาก็หันแทบตาย
ชืออูหงจวินหัวเราะไปพลางมองสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มของศิษย์น้องเสียแล้ว

ไปพลาง แต่แล้วทันใดนั้นเขาก็ตระหนักได้ว่าผู้ที่จับสัตว์ทเวะประจำสำนักตัวก่อนไปกินก็นั่งอยู่เบื้องหน้าเขาเอง

จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็ผุดวาทขึ้นมา ‘ไม่จริงกระมัง? คงไม่ใช่ฝีมือของศิษย์น้องเสียวเค่อหรือกระ? ไม่มีทางๆ’ เขาจึงกินเนื้ออย่างอยู่ที่นั่นกับตนเองตลอดแล้วจะเอาเวลาที่ไหนไปจับเจ้าสัตว์ทเวะประจำสำนักตัวนั้นเล่า

เพราะเหตุนี้ชื่อของงูจิ้งจอกไม่ส่งลืออสุรน้อยเลยแม้แต่หนึ่ง เขายังถามอีกฝ่าย “ศิษย์น้อง เจ้ายังเหลือเนื้ออย่างอีกหรือไม่ รสชาติดีเหลือเกิน หลังจากกินเนื้ออย่างพวกนี้แล้ว ศิษย์พี่คงกินเนื้ออื่นไม่รู้รสอีกเป็นปี”

อสุรน้อยถามกลับ “เจ้าอยากกินอีก?”

พอได้ยินเช่นนั้น ชื่อของงูจิ้งจอกก็พลันตื่นเต้นขึ้นมา น้ำตาของเขาแทบจะไหลออกมาด้วยความตื่นตันใจ ชายหนุ่มพยักหน้าถี่ๆ “อยากลิ อยาก! ศิษย์น้องเสียวเค่อ ยังเหลืออีกหรือไม่”

เสียวเค่อหยิบห่อกระดาดอีกห่อออกมาจากถุงมิดิ ชื่อของงูจิ้งจอกสุดลมหายใจลึก สองมือสั่นเทาด้วยความยินดี เขารีบแกะเชือกสีขาวที่มัดอยู่ออกทั้งยังนำถุงเหล้าเจียว¹ ที่เก็บเอาไว้บนพื้นปีออกมา จากนั้นก็บอกกับอสุรน้อย

“ศิษย์น้องเสียวเค่อ มีเนื้ออย่างรสเลิศแล้วจะขาดสุราชั้นยอดไปได้ อย่างไรก็ตาม นี่คือน้ำเจียวที่ศิษย์พี่เก็บรักษามากกว่าพันปี กลิ่นหอมยิ่งนัก นี่ ศิษย์น้องเสียวเค่อ เจ้าคงไม่ได้จับอสุรสายฟ้าเขาเดียวตัวนั้นมากินหรือกระมัง” ชื่อของงูจิ้งจอกเห็นเสียวเค่อไม่พูดไม่จา ก็พึมพำต่อไปคนเดียว “อันที่จริง... แม้อสุรสายฟ้าเขาเดียวจะเป็นสัตว์ทเวะประจำสำนัก แต่ก็มีชาวรสชาติจะดีเสมอไป ข้าว่า... เนื้ออย่างพวกนี้ลิที่เรียกว่ารสเลิศของแท้ นับว่าเป็นเนื้ออย่างอันดับหนึ่งในใต้หล้าก็ได้!”

ชื่อของงูจิ้งจอกไปพลางรีบเข้าไปปากไปพลาง เจ้าตัววิจารณ์ออกมาด้วยท่าทางสำราญใจ

¹ สุราชั้นชื่อของงูจิ้ง

“อย่างนั้นหรือ” เสี่ยวเค่อยืมอ่อนยามมองอีกฝ่าย

“ใช่! เนื้ออย่างของเจ้าหนังมันฉ่ำ รสชาติสดใหม่ ที่สำคัญที่สุดก็คือ โอวีเศษเข้มข้น อย่างน้อยมันก็ต้องมีอายุกว่าพันปี...พันปี...” พลันนั้นซือเถงจวินก็ชะงักไป สัตว์วิเศษที่มีอายุกว่าพันปี? มันก็คือ...

สายตาของซือเถงจวินจ้องมองเนื้ออย่างเหลืองอำพันตรงหน้า... เนื้อ? เนื้ออย่าง?! เนื้ออย่างรสเลิศ โอวีเศษคุณรู้เนี่ย เนื้ออย่างที่อร่อยเสียจนอยากจะกลืนกินลิ้นเข้าไปด้วย! ซือเถงจวินเหมือนคิดอะไรได้ มือข้างที่ถือตะเกียบนั้นเริ่มสั่นเทา ใบหน้ายิ่งซีดหน้ากว่าเดิม เขาเงยหน้าขึ้นอย่างตระหนกแล้วจึงมองอสูรน้อย นัยน์ตาสะท้อนความหมายว่า ‘ไม่เนะ ไม่...’ ทว่าความเป็นจริงมักโหดร้ายเสมอ

อสูรน้อยสบสายตากับอีกฝ่าย ซือเถงจวินน้ำตาไหลพราก “อะ...ศิษย์น้อง-เสี่ยว-เค่อ... เนื้ออย่างที่เจ้าชวนข้ากินวันนี้คงไม่ใช่... สัตว์เหาะประจำสำนักตัวใหม่หรือกระมัง ฮือๆๆ”

อสูรน้อยตอบไหล่ศิษย์พี่ใหญ่อย่างอารมณ์ดี “ศิษย์พี่ เจ้าเจ็บแหลมนัก กินแค่นี้ก็คำกรูทันที เนื้ออย่างไม่เลวใช่หรือไม่ อร่อยละสิ”

ซือเถงจวินใกล้จะเสียวสติแล้วจริงๆ

อสูรน้อยมองใบหน้าขาวซีดของซือเถงจวินแล้วแสลงงน “ศิษย์พี่ใหญ่เป็นอะไรไป”

ซือเถงจวินคว้ามืออสูรน้อยเอาไว้พรางเอ่ยเสียงสละอื่น “ศิษย์น้อง เสี่ยวเค่อ ข้าขอรับรอง ฮือๆๆ เจ้าอย่าแพร่พรายเรื่องในวันนี้ออกไปเป็นอันขาด ไม่อย่างนั้นศิษย์พี่ต้องตายแน่!” โทษของการกินสัตว์เหาะประจำสำนักเขาต้องถูกปลดออกจากสถานะศิษย์เอกแห่งสำนักเทียนเต้าแน่ๆ ข้าอาจจะถูกขับออกจากสำนักด้วยก็เป็นได้!

เสี่ยวเค่อพยักหน้า “ได้ ไม่พูดก็ไม่พูด แต่ว่า... ศิษย์พี่ ข้ามีเรื่องเล็กๆน้อยๆ จะขอรับรอง”

“เรื่องใดกัน!” เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ขอเพียงอสูรน้อยไม่แพร่พรายออก

ไป ซื่อหญิงจวินก็ยอมแลกทุกอย่างที่มี

อสูรน้อยเอ่ยขึ้น “ศิษย์พี่ พวกเรามาประลองยุทธ์กันหน่อย”

“...”

ตอนนี้เองซื่อหญิงจวินถึงได้รู้ว่าตนถูกศิษย์น้องเสี่ยวเค่อที่ภายนอกดูที่มึนทึมกับดักเข้าให้แล้ว

ซื่อหญิงจวินมองศิษย์น้องของตนด้วยแวตาดุเดือด “ศิษย์น้องเสี่ยวเค่อ เจ้าต้องอ้อมแรงหน่อยนะ บาดแผลของข้ายังไม่หายดี ฮือๆ”

อสูรน้อยตอบตกลงอย่างใจกว้าง

ไม่มีใครรู้ว่าการประลองยุทธ์ในครั้งนี้เป็นอย่างไร แต่ตอนที่อสูรน้อยเดินออกมาจากกระท่อมของซื่อหญิงจวิน สีหน้าของเขาก็เต็มไปด้วยความยินดีเบิกบาน และพอใจเป็นอย่างยิ่ง ขณะที่ศิษย์พี่ใหญ่แห่งสำนักเทียนเต้านั้นไบหน้าบูดบวม ข้าคะแนนสะสมทั้งหมดก็ตกเป็นของอสูรน้อยไปแล้ว

ตอนที่ซื่อหญิงจวินมองเป็นอย่างอีกครั้งที่เหลืออยู่บนโต๊ะ สมอของเขาก็ทำงานอย่างรวดเร็ว

‘ฮะ! ได้การละ’

ซื่อหญิงจวินคิดในใจว่าศิษย์น้องเสี่ยวเค่อใช้วิธีการหน้าไม่อายเช่นนี้กับเขา ถ้าอย่างนั้นเขาก็จะใช้วิธีการนี้กับศิษย์คนอื่นๆ ในสำนักบ้าง ข้าถูกเล่นงานพวกเจ้าก็อย่าหวังว่าจะรอด’

ไม่นาน... ศิษย์พี่รองผู้เกียจคร้านก็ต้องยกคะแนนสะสมทั้งหมดให้ศิษย์พี่ใหญ่...

จากนั้นศิษย์พี่รองก็วางกับดักนี้กับศิษย์น้องสาม...

ไม่มีใครคาดคิดว่าหลุมพรางที่ขุดขึ้นในครั้งนี่เกิดจากฝีมือของซูลั่ว
เวลานี้่อสูรน้อยมีคะแนนสะสมเป็นอันดับหนึ่ง เขาวิ่งกลับกระท่อมด้วยความเบิกบาน จากนั้นก็นำคะแนนทั้งหมดมามอบให้ซูลั่ว

“ไม่ได้” ซูลั่วสายหน้า “ข้าทำประลองเจ้าไม่ได้”

อสูรน้อยลงดูแล้วก็พบว่าเขายกคะแนนให้สูงไม่ได้เช่นกัน เขาจึงนขึ้นมาจากที่นั่งที่ สูงขึ้นแล้วเอ่ย “พลังยุทธ์ระหว่างเราห่างกันมากเกินไป เพราะเหตุนี้ข้าจึงส่งสารท้าประลองไม่ได้ เพราะหากเจ้าพ่ายแพ้ก็เห็นชัดว่าเราใช้กลโกง...”

อสูรน้อยจบบัญญา “แล้วตอนนี้จะทำเช่นไรเล่า”

สูงลิ่วคิดหาทางออก หนึ่งก็คือ... นางต้องเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ให้สูงขึ้นสอง... อสูรน้อยต้องลดชั้นพลังยุทธ์ของตนเอง สาม... หาตัวศิษย์ในสำนักที่มีพลังยุทธ์ไม่ห่างจากนางมาสักคน จากนั้นก็ดึงคะแนนมาจากอีกฝ่าย... ตัดข้อหนึ่งและข้อสองทิ้งไปก็จะเหลือข้อสามเป็นทางเลือกสุดท้าย

สูงลิ่วตอบ “ไม่เป็นไร ให้ข้าคิดหาวิธีการก่อน เจ้าไปเล่นให้สนุกเถอะ” หญิงสาวตั้งใจว่าจะออกไปเดินเล่นใช้ความคิดสักหน่อยว่าจะแก้ปัญหาคำนี้เช่นไรดี

สำนักเทียนเต้ามีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาล สูงลิ่วเดินไปเรื่อยๆ อย่างไม่จุดหมาย ทว่าหลังจากเดินมาระยะหนึ่ง หญิงสาวก็พบกับท่านประมุข เวลานั้นท่านประมุขกำลังดูว่ากล่าวศิษย์ของตน “เจ้านั่นหอน มีคะแนนสะสมตั้งมากมาย ไฉนถึงหายไปหมดแบบนั้นเล่า ยังไม่รีบไปชิงลำดับที่หนึ่งคืนมาอีก? เจ้าไม่รู้ถึงสิทธิพิเศษที่ลำดับที่หนึ่งจะได้รับหรือไร”

“อะไรนะ! พ่ายแพ้ให้เสียแล้ว? เจ้ามีสมองหรือไม่” ท่านประมุขติดกะโหลกชื่อหงจวิน “เรามีพลังยุทธ์ระดับใดกัน แล้วเจ้ามีพลังยุทธ์ระดับใด เจ้าช่างรันทตที่ตายแท้ๆ ถึงกล้ารับสารท้าประลองจากเขา” ศิษย์เอกของท่านประมุขสำนักเทียนเต้าก็คือชื่อหงจวินนั่นเอง

ชื่อหงจวินถูกท่านประมุขตำหนิตีเดียไม่หยุด เขาไม่กล้าบอกท่านอาจารย์ของตนว่าเสียคะแนนไปเพราะกินเนื้ออสูรสายฟ้าเขาเดียวอย่างที่อสูรน้อยนำมาให้ ชื่อหงจวินผู้เต็มไปด้วยความมกัลดกัสมิอาจเอื้อมเอื้อมจากได้ออกไปได้

“แต่ท่านอาจารย์... เวลานั้นข้าก็มีคะแนนสะสมอยู่ในลำดับที่สองนะ

ขอรับ...”

“ลำดับที่สองจะไม่มีประโยชน์อะไร เจ้าเคยเห็นศิษย์เอกสำนักเทียนเต้า อยู่ในลำดับที่สองมาก่อนหรือไม่” ท่านประมุขตำหนิศิษย์เอกของตนอย่างไม่ไว้หน้า ชี้อูหงจวินก้มหน้าต่ำ ใครใช้ให้เจ้าอูสรุ่นน้องตัวร้ายปรากฏตัวขึ้นในสำนักเวลานี้เล่า...

Чуลวเดินผ่านมาตอนที่ท่านประมุขกำลังสั่งสอนชี้อูหงจวินพอดี พอท่านประมุขเห็น Чуลว ก็คลี่ยิ้มกว้างออกมา

“แม่นางชู จะไปที่ใดหรือ”

Чуลวหัวเราะเสียงแผ่ว “แค่ออกมาเดินเล่นเท่านั้น หากจะแนสสะสมอยู่นะสิ”

ท่านประมุขจบน “คะแนสสะสม? เจ้าจะเข้าร่วมการทดสอบในคราวนี้ด้วยหรือ”

Чуลวยิ้มบาง “ไม่ได้หรือไร”

ท่านประมุขไม่อยากจะเชื่อ “ไม่ได้หรืออันใด เรื่องนี้เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว เจ้าดูพลังยุทธ์ของตนเองก่อนเถิด... อ๊ะ! ไม่เจอหน้ากันไม่กี่วัน เจ้าเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ไปอยู่ชั้นอมตะสองดาวแล้วหรือ” ไม่เจอกันเพียงไม่กี่วัน นางเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้เร็วประหนึ่งเทพเซียนเขียวหรือนี้!

Чуลวหัวเราะ “ยังมีเวลากว่าที่จะทดสอบการคัดเลือกศิษย์จริงๆ ไม่ใช่หรือไร ข้าจะรีบฝึกฝนพลังยุทธ์ กว่าจะถึงการทดสอบศิษย์ใหม่ก็น่าจะทันกาล”

ท่านประมุขจนคำพูด “แต่ นั่นเป็นการต่อสู้ของผู้มียุทธ์ชั้นเทพยุทธ์ เจ้าเพิ่งอยู่ในชั้นอมตะ...” ท่านประมุขไม่ได้เอ่ยคำพูดต่อจากนั้น เพราะตอนนี้เขารู้แล้วว่าไม่ว่าเรื่องอะไรก็ล้วนเกิดขึ้นได้ทั้งสิ้น ใครจะรู้ว่าพอนั้นนั้นมาถึงจริงๆ Чуลวอาจจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ไปถึงชั้นเทพยุทธ์ก็เป็นได้

ท่านประมุขทำสีหน้าทะมึน ก่อนตวาดไล่ชี้อูหงจวิน “ยังไม่ไล่หัวไปอีก!”

ชี้อูหงจวินทำราวกับไม่ได้ยินคำพูดของท่านประมุข ก่อนหันมาถาม

ชูลว “เจ้ามาอยู่ที่สำนักเทียนเต้าได้อย่างไร ท่านอาจารย์ทั้งสองของเจ้าเล่า หากท่านอาจารย์ทั้งคู่ยังอยู่ มีหรือที่เจ้าจะสนใจสำนักเทียนเต้าแห่งนี้”

ชูลวยังไม่ทันตอบ พอท่านประมุขได้ยินวาจานี้ก็พอใจขึ้นมาโดยพลัน “เจ้าบำเพ็ญความอย่างไรกัน เจ้ามีสถานะเป็นถึงศิษย์เอกสำนักเทียนเต้า แต่กลับดูแคลนสำนักวิชาของตนหรือ!” ความผิดนี้ถูกกรรมจรจรมควรรตายน! ยามท่านประมุขเดือดดาล ผลย่อมร้ายแรง

ซือเถ่งจวินเอยด้วยความตระหนก “ท่านอาจารย์! ท่านอาจารย์ทั้งสองคนของนางก็คือปรมาจารย์ชาวดำผู้ยิ่งใหญ่แห่งจักรวรรดิกกลางนะขอรับ!”

“ชาวดำอะไรกัน... อ๊ะ?! ชาว! ดำ! ปรมาจารย์?!” ท่านประมุขตระหนกจนเกือบจะกั้ดลั่นตัวเอง ปลายนิ้วสันเทาของเขาชี้ไปที่ชูลว “เจ้าเป็นศิษย์ของปรมาจารย์ชาวดำ?”

ชูลวยังไม่ทันได้เอย ซือเถ่งจวินก็พยักหน้ารัวๆ “ท่านอาจารย์! จริงๆ นะขอรับ! ไม่ผิดแน่! ก่อนที่ศิษย์จะเก็บตัวฝึกฝนพลังยุทธ์ ทางสกุลของศิษย์ส่งข่าวมาว่าปรมาจารย์ชาวดำเดินทางมายังอาณาจักรหลงฉี ดังนั้นพอศิษย์ทราบข่าว ศิษย์จึงรีบลงเขาไปในทันทีเพื่อขอคำชี้แนะจากปรมาจารย์ชาวดำ แต่ศิษย์ก็ถูกไล่ตะเพิดกลับมา ครานั้นแม่นางผู้นี้ก็อยู่ข้างๆ ปรมาจารย์ดำ ปรมาจารย์ดำยังเอยออกมาเองว่านางคือลูกศิษย์ของพวกเขา!” ซือเถ่งจวินตื่นเต้นจนหายใจไม่เป็นจังหวะ จากนั้นก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งก่อนให้ท่านประมุขฟัง

ท่านประมุขมองชูลวอย่างพูดอะไรไม่ออก คราแรกก็เป็นอสุรน้อยแห่งเจ้าทะเลเสวียนอู่ มาครานี้ก็เป็นลูกศิษย์ของปรมาจารย์ชาวดำ ข้าคนมากมายในสำนักยังคิดว่าศิษย์ของปรมาจารย์ชาวดำผู้นี้เป็นสาวรับใช้ของอสุรน้อย คิดๆ ดูแล้วก็ชวนให้เหวี่ยงแตกพลั๊ก ท่านประมุขรู้สึกเหมือนศีรษะของตนกำลังพองขยายขึ้น

ชูลวเี่ยมให้ท่านประมุข “ท่านประมุขอย่ากังวลไป ควรทำเช่นไรก็ว่ากันไปตามนั้น” จากนั้นชูลวก็เี่ยมเอยแล้วเดินจากไป รวาก็บว่าไม่เคยปรากฏตัว

ที่นั่นมาก่อน

เวลานี้ท่านประมุขมองชื่ออุหงจวินด้วยแวตาลับสน ชื่ออุหงจวินเกิดความสงสัยขึ้นมา “ท่านอาจารย์ ท่านจ้องหน้าข้าทำไมหรือ”

ท่านประมุขทอดถอนใจยาว “ปรมาจารย์ชาวดำ ผู้คนขนานนามว่าเผ่าพิลึก อารมณ์แปรปรวนไม่แน่นอน ทำสิ่งใดอยู่ด้วยความพึงพอใจเป็นหลัก ไม่ฟังเหตุฟังผล”

ชื่ออุหงจวินพยักหน้า “ใช่แล้วขอรับ ศิษย์ก็เคยได้ยินเช่นนี้”

ท่านประมุขเอ่ยต่อ “ถ้าสองเผ่าพิลึกรู้ว่าศิษย์ของพวกเขาถูกคัดออกในรอบคัดตัว เจ้าว่าพวกเขาจะขุ่นเคืองใจหรือไม่เล่า”

ชื่ออุหงจวินคิดอยู่ครู่ก็พยักหน้าด้วยท่าทางจริงจัง “ต้องเดือดดาลมากเป็นแน่ขอรับ!”

ท่านประมุขถาม “ถ้านางถูกคัดออก ผลก็คง...”

ชื่ออุหงจวินมีสีหน้าขม “ผลต้องร้ายแรงมากๆ!” เพราะเขาเห็นกับตาว่าปรมาจารย์ชาวดำเ็นดูหญิงสาวผู้นี้มากแค่ไหน

ท่านประมุขถาม “เพราะฉะนั้น... หากนำโอสถวิเศษทั้งหลายทั้งปวงไปให้แม่นางชู่ในเวลานี้ เกรงว่าก็คงจะเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้ไม่เท่าไร”

ชื่ออุหงจวินพยักหน้า “นั่นสิขอรับ การแข่งขันคัดตัวเหลืออีกไม่กี่วันเท่านั้น ดูที่วาคงไม่ทันแน่”

ท่านประมุขมองศิษย์เอกของตนด้วยแวตาลึกล้ำ ขณะเดียวกันก็เผยแววเหินหาออกมา “เจ้าเป็นคนบอกอาจารย์เองว่าท่านอาจารย์ของแม่นางชู่คือปรมาจารย์ชาวดำ”

ชื่ออุหงจวินพยักหน้า “ถูกต้องขอรับ”

ท่านประมุขมองชื่ออุหงจวิน “เมื่อครูเจ้าบอกว่าเวลานี้เจ้าขึ้นมาอยู่ในลำดับที่สองแล้ว?”

พอท่านอาจารย์เอ่ยถึงเรื่องนี้ ชื่ออุหงจวินก็เบิกบานและรู้สึกภาคภูมิใจยิ่ง เขาเอ่ยด้วยความลำพอง “ใช่ขอรับ หลังจากพ่ายแพ้ให้แก่ศิษย์น้อง

เลี้ยวเค่อ คิซยก็ม่งมันทำประลองยุทธ์กับคิซยในสำนักคนอื่นๆ ใช้ความพยายามอย่างมากกว่าจะขึ้นมาอยู่ในลำดับที่สองได้”

ท่านประมุขตบไหล่อีกฝ่าย “ลำบากน่าดู”

พอได้รับคำชมจากท่านอาจารย์ ซือเถ่งหงจวินก็เบิกบานใจอย่างยิ่ง “ไม่ขอรับ ไม่ลำบากเลยแม้แต่นิดเดียว”

“อ้อ ตามอาจารย์มา” ท่านประมุขพาซือเถ่งหงจวินไปยังห้องศิลาเร้นลับแห่งหนึ่ง

ไม่รู้ที่ท่านประมุขหยิบเชือกมาจากไหน ก่อนเอ่ยกับซือเถ่งหงจวิน “คิซยรัก มา มัดตัวเองเร็วเข้า”

ซือเถ่งหงจวินงุนงงอย่างหนัก ท่านอาจารย์จะทำอะไรกัน จะถ่ายทอดวิชาให้เขาต้องมัดตัวเองด้วยหรือ ทว่าซือเถ่งหงจวินก็หยิบเชือกเส้นนั้นมามัดร่างกายของตนเองแต่โดยดี ปากก็ถาม “ท่านอาจารย์ แบบนี้หรือขอรับ”

ท่านประมุขมองคิซยแสนขลาของตนด้วยความเห็นใจ “อ้อ มัดเข้ากับเสาต้นนั้น”

“ขอรับ” ซือเถ่งหงจวินพันนาการตนเองกับเสาด้วยความเต็มใจ จากนั้นก็เงยหน้ามองท่านอาจารย์ด้วยสายตาเคารพยำเกรง “แบบนี้ใช่หรือไม่ขอรับ”

ท่านประมุขตอบรับในลำคอ

“ท่านอาจารย์ ท่านจะถ่ายทอดวิชาให้คิซยเมื่อไรขอรับ” ซือเถ่งหงจวินແບ່ງรอกไม่ไหว

“ถ่ายทอดวิชา? อ้อ เรื่องนี้...” ท่านประมุขถูปลายจมูก “รอให้เขามาก่อนแล้วค่อยว่ากัน ไม่รีบๆ”

“อ้อ” คิซยเอกลำนักเทียนเต้ายอมรอแต่โดยดี ทว่าผ่านไปพักใหญ่ก็ยังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เขาจึงเอ่ยปากถามออกมา “ท่านอาจารย์...”

ท่านประมุขขึ้นหน้าขริม “บอกให้เจ้ารอก่อนอย่างไรเล่า แม่นางซูยังไม่ว่าง”

ซือเถ่งหงจวินแปลกใจไม่น้อย ท่านอาจารย์จะถ่ายทอดวิชาให้เขา แล้ว

แม่นางซูมาเกี่ยวอะไรด้วย

ระหว่างที่ซื้อถุงหนังจิ้งก้านกำลังกลางแกลงใจอยู่นั้น ชูลัวก็เดินเนิบนาบเข้ามา ก่อนหน้านั้นท่านประมุขให้คนไปแจ้งข่าวนางเอาไว้ก่อนแล้ว พอหญิงสาวผลัดประตูเข้ามา ก็เห็นท่านประมุขยืนเอามือโพลไปด้านหลัง จากนั้นก็เห็นซื้อถุงหนังจิ้งก้านที่มัดตัวเองแน่นราวกับบ๊ะจ่าง แวดตาของชูลัวบวบกก็ให้รู้ถึงความฉงน

พอท่านประมุขเห็นชูลัวก็รีบก้าวเข้าไปหา รอยยิ้มนั้นแฝงแววกิ่งเกรงอยู่ในที “แม่นางซู รีบเข้ามาเร็ว” ในความรู้สึกของท่านประมุข เวลานั้นสถานะของชูลัวสำคัญเหนือกว่าสัตรูน้อยไปแล้ว

ชูลัวมองท่านประมุข “ท่านทำอะไรอยู่หรือ”

ท่านประมุขมองชูลัวด้วยรอยยิ้มกริม “เจ้าสะสมคะแนนได้แล้วหรือไม่”

ชูลัวทอดถอนใจออกมา “พลังยุทธ์ของเสี่ยวเค่อกับข้าต่างกันเกินไป คะแนนที่เขาสะสมจึงถ่ายมาให้ข้าไม่ได้ น่าหงุดหงิดแท้ๆ”

ท่านประมุขโพลมือไปด้านหลัง จากนั้นก็ยกหน้าหัวเราะอย่างล่ำฟอง “ฮ่าๆๆ ไม่ต้องหงุดหงิดไป เจ้าดูสิ ข้าเตรียมอะไรไว้ให้เจ้า...” พูดจบเขาก็ชี้มือไปทางซื้อถุงหนังจิ้งก้าน

“หือ?” เหมือนว่าชูลัวจะเดาได้ สายตาวับวาวของนางในยามนี้จ้องมองท่านประมุข

ซื้อถุงหนังจิ้งก้านเองก็มีใช้คนเขลาปานนั้น

ท่านประมุขเอ่ยกับชูลัว “มา เจ้าส่งสารทำดวงให้เขา เขามีคะแนนสะสมมากอยู่ ตอนนี้นั้นเป็นลำดับที่สองแล้ว มาๆ ไม่ต้องเกรงใจ”

ท่านประมุขหันกลับมาทำสีหน้าขรึม ก่อนจะชี้เงาใส่ซื้อถุงหนังจิ้งก้าน “ยินดีๆ ห้ามตอบโต้ เข้าใจหรือไม่!”

“...” ชายหนุ่มอยากจะร้องให้ออกมา

ชูลัวยกมือขึ้นคารวะอีกฝ่ายพร้อมรอยยิ้ม “ลำบากศิษย์พี่ซื้อถุงแล้ว”

ซื้อถุงหนังจิ้งก้าน “ท่านอาจารย์ ฮือๆๆ”

ซูลัวถาม “ศิษย์พี่ใหญ่เป็นอะไรไปหรือ”

ซื่อถุหงจวินแทบไม่กล้าสบสายตากับซูลัวด้วยซ้ำ จึงทำได้เพียงส่ายหน้า “ไม่มีอะไรๆ ศิษย์น้องซุ เชิญๆ!”

ซูลัวมองซื่อถุหงจวิน “ถ้าอย่างนั้น... ศิษย์พี่ใหญ่ ข้าจะลงมือจริงๆ แล้วนะ”

“มาเลย!” ซื่อถุหงจวินเตรียมกระบวนท่าพร้อมตอบโต้ ก่อนรวบรวมไอริศทั้งหมดในกายขึ้นมาเป็นเกราะป้องกัน แม้ว่าซูลัวจะโจมตีเขา แต่นางก็ไม่อาจทำร้ายเขาได้อย่างแน่นอน

ซูลัวปล่อยกระบวนท่าใส่ซื่อถุหงจวิน แต่ก็ไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกกระคายผิวแม้แต่นิด ซื่อถุหงจวินยังไม่ทันได้ตอบโต้ ก็เห็นท่านอาจารย์ผู้นำยาเกรงของตนรีบวิ่งซูลัวไปหลบด้านหลัง จากนั้นก็ประกาศออกมาด้วยน้ำเสียงทรงพลัง “การประลองยุทธ์ในครั้งนี้... ซูลัวชนะ!”

“หา?!” ซื่อถุหงจวินตะลึงงัน

“เค็ๆๆ” ท่านประมุขมองซื่อถุหงจวิน จากนั้นก็ถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง “เจ้าแพ้แล้วใช่หรือไม่”

“...”

ท่านประมุขป้อนหน้าขมิ้ม “เจ้าไม่ยอม?”

“...”

ท่านประมุขแสร้ง “ในเมื่อพ่ายแพ้แล้ว เช่นนั้นก็มอบคะแนนทั้งหมดให้แม่นางซูลีเย นางยืนรอจนเมื่อยแ่แล้ว นางยังต้องรีบกลับไปทำอาหารอีกนะ”

“...” ซื่อถุหงจวินได้แต่นิ่งอึ้งเป็นคำรบที่สาม

ท่านประมุขปรายตามองซื่อถุหงจวิน “เจ้ายังมีธุระได้อีก”

“...” ซื่อถุหงจวินกะพริบตาปริบๆ ขอเขาสงบสติอารมณ์สักครู่ไม่ได้หรือไรกัน

ท่านประมุขไล่ซื่อถุหงจวินเหมือนไล่แมลงวัน “ในเมื่อไม่มีธุระอะไรแล้ว ก็รีบไปเสียสิ เจ้าคิดว่ายังเหลือเวลาอีกมากหรือไม่? ยังไม่รีบไปสะสมคะแนน

อีก ไม่เช่นนั้นเจ้าก็อย่าหวังว่าจะได้เข้าร่วมการทดสอบคัดเลือกศิษย์เลย!”

ซือเถิงจวินผู้นำสงสารหันกลับมามองท่านอาจารย์ของตนด้วยแววตา
ตัดพ้อครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่าเวลานี้ท่านอาจารย์ผู้สูงศักดิ์ของเขากำลังถามซูลัว
ด้วยความเป็นห่วงเป็นใย

“ถ้ารับคะแนนสะสมครั้งละมากๆ ร่างกายของเจ้าจะแบกรับไหวหรือไม่”
ซูลัวพยักหน้า “วิงเวียนศีรษะเล็กน้อย แต่ไม่เป็นไร หาใช่เรื่องใหญ่
โตไม่”

ท่านประมุขคิดอยู่ครู่ก็เอ่ย “ลำดับคะแนนในครั้งนี้จะเปลี่ยนไปด้วย
เจ้าคงจะถูกหมายหัวจากคนมากมาย เอาอย่างนี้แล้วกัน ให้ซือเถิงจวินเจ้ากลับ
กระท่อม เช่นนี้แล้วจะได้ไม่มีใครกล้ำมาฉกฉวยคะแนนไปจากเจ้า”

“ขอบคุณท่านประมุข” ซูลัวหัวเราะคิก

“ไม่ต้องเกรงใจๆ แม่นางซุพอใจก็ดีแล้ว ฮ่าๆๆ” ท่านประมุขโบกมือ
จากนั้นก็ตะโกนเรียกซือเถิงจวินที่กำลังจะเดินลับไป “ซือเถิง กลับมาก่อน”

ซือเถิงจวินผู้นำเวหนากำลังคิดว่าจะรีบไปทำประลองยุทธ์โดยไวเพื่อ
เรียกคะแนนกลับคืนมา ทว่าบัดนี้ท่านอาจารย์กลับใช้ให้เขาคุ่มครองซูลัวกลับ
ไปที่กระท่อมพำนัก ชายหนุ่มรีบวิ่งนำไปทันทีอย่างไม่มีอิดออด เพราะเหลือ
เวลาอีกไม่มากแล้ว หากไม่รีบอย่าว่าแต่ที่หนึ่งกับที่สองเลย แม้แต่จะลำดับที่
หนึ่งร้อยก็ยังยากจะคว้ามาได้

หลังจากซูลัวกลับไปที่ตั้งนพฤษทิพย์อัคคีนิลก็เก็บตัวเข้าภวังค์ฝึกฝน
เวลานี้กระดานลำดับคะแนนเกิดการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง

“อะไร? ซูลัวอยู่ในลำดับที่สอง?!”

“ซูลัวผู้นี้เป็นใครกัน ไฉนเข้าถึงไม่เคยได้ยินนามของนางมาก่อน”

“เจ้าไม่เคยได้ยินนามของนาง แต่ต้องรับรู้เรื่องของนางมาก่อนแน่ นาง
ก็คือสตรีเปี่ยมพรสวรรค์ที่เลื่อนชั้นพลังยุทธ์ได้กว่าสิบดาวคนนั้นอย่างไรเล่า!”

“แต่นางเพิ่งจะอยู่ในชั้นอมตะสองดาวมิใช่หรือ ไฉนถึงทะยานมาเป็น
ลำดับสองได้!”

“นางเลื่อนขึ้นพลึงยูทธ์จากชั้นจักรพรรดิมาสู่ชั้นลงตาได้ในเจ็ดวัน เจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าช่วงที่ผ่านมานางไม่ได้เลื่อนขึ้นพลึงยูทธ์อย่างก้าวกระโดดอีก?”

“ถึงอย่างไรข้าก็ไม่เชื่อว่านางจะขึ้นมาอยู่ในลำดับที่สอง!”

“นี่ หมู่นี้พวกเจ้าเห็นท่านเลี้ยวเคี้ยวบ้างหรือไม่”

“ข้าเห็นเขาลงจากเขาไปเมื่อเช้านี้”

“อ๊ะ! ถ้าเช่นนั้นก็หมายความว่า...”

“หมายความว่า...”

“นี่ เจ้าจะวิ่งไปไหน! รอข้าด้วย!”

“รออะไรกันเล่า! ต้องฉวยโอกาสที่ท่านเลี้ยวเคี้ยวไม่อยู่ไปทำศิษย์น้องประลองยูทธ์ หากมันเตรียมพร้อมแล้วท่านเลี้ยวเคี้ยวกลับมา แบบนั้นหวัง...”

ทุกคนมีความคิดเห็นตรงกัน ดังนั้นศิษย์ในสำนักทั้งหมดที่อยู่ ณ ที่นี้จึงทะยานไปยังใต้ต้นพฤกษทิพย์อัคคีนิลอันเป็นที่พำนักของซูลัวรากับสายน้ำไหลป่า

ขณะที่ซูลัวและท่านประมุขมิได้ตระหนักในเรื่องนี้เลยแม้แต่นิด

หลังจากที่ซูลัวฝึกฝนพลึงยูทธ์ตลอดทั้งปายและค่านั้น นางก็เลื่อนขึ้นพลึงยูทธ์ได้อีกสองดาว เวลานี้นางอยู่ในชั้นอมตะห้าดาวแล้ว ระยะเวลาที่นางเลื่อนขึ้นพลึงยูทธ์ได้รวดเร็ว นอนแล้วตื่นมาก็เลื่อนไปหนึ่งดาว กลับจากห้องสุขาเลื่อนอีกหนึ่งดาว กินข้าวอิ่มท้องก็เลื่อนหนึ่งดาว... ซูลัวเลื่อนขึ้นพลึงยูทธ์ถึงราวเสี้ยวจนวนร่างของนางเริ่มล้าไปหมด

เวลาเดียวกันนี้ศิษย์ในสำนักกลุ่มหนึ่งก็พากันเดินทางมาที่กระท่อมไม้ของซูลัว หญิงสาวยังไม่ทันได้ก้าวออกมาก็เห็นว่าคนเหล่านั้นปรากฏตัวเต็มลานเรือนพักของนาง ซูลัวมองพวกเขาด้วยความฉงน

คนเหล่านี้ล้วนหวาดเกรงอสูรน้อยทั้งนั้น เพราะเหตุนี้เขาจึงให้ความยำเกรงและมีมารยาทกับซูลัวอยู่ในที่

“ศิษย์น้องซูลัวได้โปรดชี้แนะด้วย”

“ศิษย์น้องชู นี่คือการทำดวงของข้า ได้โปรดรับไว้”

“ศิษย์น้องชู พวกเรามาประลองกันสักหน่อยเป็นไร”

ทุกคนมั่นใจที่จะทำประลองกับชูลัวเป็นอย่างดี แน่หนอนว่าถ้าพวกเขา
รู้ว่าคะแนนสะสมของชูลัวเป็นฝีมือของท่านประมุข เกรงว่าคงไม่มีใครกล้า
ส่งสารทำดวงเป็นแน่

สายตาของชูลัวปรายมองไปรอบๆ ก่อนจะนึ่วหน้า คนเหล่านี้พลังยุทธ์
อ่อนด้อยทั้งนั้น... ต่อให้เอาชนะได้ก็ได้คะแนนสะสมไม่เท่าไร ข้าเวลานี้นางก็
มีคะแนนอยู่ในลำดับที่สองแล้ว ไม่มีความจำเป็นใดต้องเล่นสนุกกับพวกเขา
อีก

จังหวะนี้เอง ใครบางคนก็ชูลัวคิดไม่ถึงก็ปรากฏตัวขึ้น คนผู้นั้นคือ
ศิษย์พี่เหียนจ้ววจวิน ศิษย์พี่ผู้นี้เคยวางแผนการทำร้ายอสูรน้อยเมื่อครั้ง
ทดสอบศิษย์ใหม่ หลังจากนั้นท่านผู้เฒ่าทั้งหมดก็มีมติให้ส่งนางไปสำนักตน
ที่ภูเขาหิมะ แต่เนื่องจากการคัดตัวศิษย์ในครั้งนี้ ถ้าเหียนจ้ววจวินพลาดไป
ก็ต้องรออีกถึงหนึ่งพันปี ดังนั้นท่านผู้เฒ่าเจ็ดจึงอ้อนวอนขอท่านประมุข
ให้เมตตาเหียนจ้ววจวินสักครั้ง

เรื่องนี้เกี่ยวพันกับอสูรน้อย ท่านประมุขไม่อาจตัดสินใจเองได้ เขาทำได้
เพียงเดินทางไปที่กระท่อมใต้ต้นพญาศรีพิชัยอัคคินิลด้วยตนเอง และปรึกษา
เรื่องนี้กับอสูรน้อย

อสูรน้อยหาได้นึกสนใจไม่ ดังนั้นเขาจึงยกหน้าที่นี้ให้ชูลัว

ชูลัวให้ความเห็น “ในเมื่อนางกลับมาแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็ช่างเถิด ถ้าเกิด
เหตุใดขึ้นมา ผู้เฒ่าเจ็ดก็รับผิดชอบไปแล้วกัน” อันที่จริงสิ่งที่ชูลัวคิดก็คือส่ง
เหียนจ้ววจวินออกไปอยู่ในดินแดนไกลโพ้นแบบนั้นแล้วจะแก้แค้นได้อย่างไร
กัน ต้องให้นางกลับคืนสู่สำนัก แบบนี้สิถึงจะแก้แค้นได้ แต่ผู้เฒ่าเจ็ดไม่รู้ถึง
ความคิดนี้ของชูลัว ด้วยเหตุนี้เขาจึงรีบนำตัวเหียนจ้ววจวินกลับมาด้วยความ
ลึงโลด

เวลานี้เหียนจ้ววจวินที่ถูกกักบริเวณอยู่ในภูเขาหิมะมานานปี รูปโฉม

เปลี่ยนไปจนดูไม่ได้เพราะถูกน้ำแข็งกัดไบหน้า นางคิดบัญชีแค้นทั้งหมดนี้ กับซูลัวและอสูรน้อย ทันทีที่กลับมาถึงสำนัก หมิงสาวก็รีบทำประลองกับศิษย์ในสำนักเพื่อสะสมคะแนนเป็นการเร่งด่วน

เหียนจัวจวินตวาดก้อง “พวกเจ้าถอยไปให้หมด!” จากนั้นนางก็พุ่งเข้ามาอย่างแรงปานวูกระหิง ทว่ายังไม่ทันเข้าถึงตัวซูลัว นางก็ถูกใครบางคน ผลักกระเด็นออกไปเสียก่อน

“ข้าเถิด! แม่นางซูลือเลือกข้าเถิด!”

“แม่นางซูลือเลือกข้า! ข้ารับรองว่าจะไม่ลงมือหนัก!”

“แม่นางซูลือ ข้าๆ! ให้โอกาสข้าด้วยเถิด!”

พริบตานั้นบรรยากาศก็เต็มไปด้วยความโกลาหลอลหม่าน

พอเห็นสถานการณ์วุ่นวายยุ่งเหยิงเบื้องหน้า ซูลัวก็ยิ้มบางก่อนจะทำสัญญาณมือให้ทุกคนสงบลง วินาทีถัดมาศิษย์ในสำนักทั้งหมดก็เงียบเสียงลงทันที เมื่อความสงบมาเยือน พวกเขากลับรู้สึกแปลกใจไม่น้อย เอ ปกติผู้ที่แสดงอำนาจโดยการทำสัญญาณมือเพื่อให้ศิษย์ในสำนักเชื่อฟังได้ก็มีแต่ท่านประมุขกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหลายเท่านั้น คิดดูเถิดว่าศิษย์ในสำนักคนใดบ้างที่ไม่มีความหยิ่งผยองและรักในศักดิ์ศรี

โดยทั่วไปแล้วพวกเขาไม่รับฟังคำสั่งของศิษย์ในสำนักเดียวกันด้วยซ้ำไป แต่มาบัดนี้แค่แม่นางซูลือมีพลังยุทธ์เพียงชั้นอมตะห้าดาวโบกมือเบาๆ พวกเขากลับยอมจำนนโดยไม่รู้ตัว เป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่

จังหวะนี้เองริมฝีปากสีแดงสดของซูลัวก็คลี่ออก “ในเมื่อทุกคนกระตือรือร้นกันถึงเพียงนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะรับคำท้าประลอง แต่ว่าพวกเจ้ามากันมากมายนัก ข้าคงจะประลองยุทธ์กับทุกคนไม่ไหว”

ทุกคนพยักหน้าอย่างพร้อมเพรียง

ซูลัวยิ้มบางอีกครั้ง “เพราะฉะนั้นข้าจะรับคำท้าจากหนึ่งในพวกเจ้าเท่านั้น ส่วนที่ว่าจะเป็นใครนั้น...” นางแส้ม้าทำท่าใคร่ครวญ ท่ามกลางสายตาที่จับจ้องมาของทุกคน หมิงสาวก็ตีดนิ้วแล้วเอ่ย “เอาอย่างนี้แล้วกัน ใคร

เอาชนะศิษย์ที่ผู้นั้นได้ก็จะได้เป็นคู่ประลองของข้า”

ทันใดนั้นเองเหียนจ้วจวินก็ตะลึงงันไป นางเข้าใจแล้วว่าซูลั่วจ้งใจวาง กับดักเล่นงานนาง ตอนที่เจ้าตัวกำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความคับแค้น อยู่นั้น ศิษย์ในสำนักกลุ่มหนึ่งก็ตรงเข้ามาโอบล้อมนางเอาไว้

“ซูลั่ว เจ้าหมายความว่าอย่างไร เจ้าใช้การแข่งขันในครั้งนี้แก้แค้น ส่วนตัว! เจ้ามันหญิงแพศยาจิตใจชั่วร้าย! เจ้าออกมาเดี๋ยวนี้ ข้าจะสู้กับเจ้า!” เหียนจ้วจวินคำทอเสียงดังลั่น

ซูลั่วยังไม่ทันตอบโต้อะไร บรรดาศิษย์ที่มารุมล้อมเหียนจ้วจวินก็ ไล่กลับแทน

“ศิษย์พี่ ท่านพูดแบบนี้ก็ไม่ถูก แม่นางซูอ่อนหวานเรียบร้อย จิตใจ บริสุทธิ์งดงาม ท่านจะใส่ร้ายผู้อื่นเช่นนี้ไม่ได้”

“นั่นสิ ศิษย์พี่ ท่านสำรวจมาจาหน้อยเถิด ไม่เช่นนั้นพวกเราคงต้องล่วง เกินแล้ว ทุกคนมาที่นี่เพื่อคะแนน หาใช่มาเพื่อแก้แค้นส่วนตัวไม่ อีกอย่าง... แม่นางซูรูปโฉมงดงามนัก ท่านตำหนองสาตเสียเทเสียได้อย่างไร”

“ศิษย์พี่ ท่านคงไม่ได้เห็นว่าแม่นางซูหน้าตางดงามจนเกิดความริษยา ขึ้นในใจหรือกระมัง โอ๊ะโฮ่ ท่านอย่าคิดเช่นนั้นเลย รูปโฉมบิดามารตามอบ ให้ บิดามารดาท่านมอบให้ท่านได้เพียงเท่านี้ ท่านจะมาอิจฉาตาร้อนผู้อื่นได้ อย่างไรเล่า”

“ศิษย์พี่ ศิษย์พี่และศิษย์น้องในสำนักมาที่นี่กันมากมาย ก็เพราะเห็น โอกาสในการสะสมคะแนน ท่านควรรู้จักกาลเทศะบ้าง หรือว่าศิษย์พี่ศิษย์น้อง เหล่านี้จะไม่มีโอกาสได้ประลองยุทธ์กับท่านเลยหรือ”

เหียนจ้วจวินถูกรุมล้อมจนขยับไม่ได้ แต่ละคนแย่งกันต่อว่าต่อขาน จนหญิงสาวใบหน้าซีดเผือดลงเรื่อยๆ

เหียนจ้วจวินตะโกน “พวกเจ้ามารุมล้อมข้ากันแบบนี้ แล้วจะให้ข้า รับคำท้าของใครกันเล่า!”

ทุกคนชะงักไป คำถามนี้เหมือนกับคำถามที่แม่นางซูเอ่ยไว้ไม่มีผิด

เหียนจ้วจวินมั่นใจในตัวเองยิ่งนัก ดังนั้นนางจึงเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ
“ข้าจะรับคำท้าแค่สิบคนเท่านั้น! หากพวกเจ้าคิดว่าตนเองมีปัญญาก็เข้ามา!
อีกอย่าง... ถอยออกไป ขอพื้นที่ให้ข้า!”

ศิษย์ในสำนักคนอื่นๆ เห็นท่าทางเชื่อมั่นของเหียนจ้วจวินแบบนั้น
หลายคนก็ขยาดเกรงขึ้นมา ทว่าก็มีอีกหลายคนที่กำลังสารท้าววล

รายแรกพ่ายแพ้ให้เหียนจ้วจวิน

รายที่สองพ่ายแพ้ให้เหียนจ้วจวิน

รายที่สามพ่ายแพ้ให้เหียนจ้วจวิน

รายที่สี่... รายที่ห้า...

ศิษย์ที่เหียนจ้วจวินเอาชนะคนเหล่านั้นมาได้อย่างง่ายดาย หลังจาก
ประลองยุทธ์กับศิษย์ที่ศิษย์น้องถึงเก้าราย เหียนจ้วจวินก็สะสมคะแนนได้
เป็นลำดับที่แปดสิบแปด!

จึงหะนี่เองตรุณีน้อยหน้าตาต่างดงามคนหนึ่งก็ก้าวออกมาจากกลุ่มคน
จากนั้นก็มองเหียนจ้วจวินด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ศิษย์ที่เหียน ข้าขอท้า
ประลองกับท่าน”

ตรุณีน้อยผู้... อ๊ะ! นางเป็นหลานสาวของท่านผู้เฒ่าใหญ่ไม่ใช่หรือ
แม่นางอวิ้นฟางเพย... ผู้ที่ได้รับสมญานามว่าเป็นตรุณีน้อยผู้เปี่ยมพรสวรรค์

พอเหียนจ้วจวินเห็นอวิ้นฟางเพยก็หัวเราะเสียงเยือก ก่อนเอ่ยด้วยความ
มั่นใจ “ได้ ในเมื่อเจ้าอยากจะยกคะแนนให้ข้า ถ้าอย่างนั้นก็เข้ามา”

เรื่องที่เหียนจ้วจวินไม่รู้ก็คือหลังจากที่นางไปสำนักตนอยู่ในภูเขาหิมะ
อสุรน้อยได้ถ่ายทอดเคล็ดวิชา กระบี่เบญจวิญญาณ ออกมาจนครบถ้วน
กระบวนความ หลังจากท่านประมุขฝึกฝนเคล็ดวิชาสำเร็จแล้ว ท่านผู้เฒ่าใหญ่
ได้ทุ่มเทเวลาทั้งหมดไปกับการศึกษาเคล็ดวิชานี้อย่างจริงจังเช่นกัน จากนั้นเขา
ก็ถ่ายทอดเคล็ดวิชา กระบี่เบญจวิญญาณ ให้แก่หลานสาวเพียงคนเดียวอย่าง
ไม่มีปิดบังอำพราง

ภายในสิบกระบวนท่า เหียนจ้วจวินก็พ่ายแพ้อย่างไร้ทางสู้ นางจำต้อง

มอบคะแนนสะสมทั้งหมดของตนให้แก่อวินฟางเพย

อวินฟางเพยยกกำปั้นขึ้นคารวะพลางยิ้มหวาน “ขอบคุณของท่านลจากศิษย์พี่”

ใบหน้าของเหียนจ้ววจินแปรเปลี่ยนเป็นแดงก่ำทันที

อวินฟางเพยหันไปยิ้มขัดเขินให้ซูลว “ท่านพี่ซูลว ช่วยชี้แนะด้วย”

ซูลวมองประเมินครูฉีน้อยตรงหน้า อีกฝ่ายอายุราวสิบสองสิบสามปี สวมชุดสีแดงทั้งตัว หน้าตาน่ารัก บริสุทธิไร้เดียงสา จู่ๆ ซูลวก็เกิดความรู้สึกประหลาดใจในตัวอีกฝ่ายตั้งแต่แรกพบ นางจึงโบกมือแล้วเอ่ย “เข้ามานี่สิ”

“อ้อ” ครูฉีน้อยวิ่งตามซูลวเข้าไปในกระท่อมไม้ด้วยท่าทางดีอกดีใจ

จังหวะนี้เองเสี่ยวเค่อก็เดินกลับมาพาลงทะกระดุกไก่อที่ถืออยู่ในมือ แคंपริบตาเดียวเขาก็มหาหยุดอยู่ใต้ต้นพุทธรักษาพิศอัคคีนิล เอ? ทำไมถึงมีคนมากมายเต็มไปหมด อสุรน้อยเดินแทรกตัวเข้ามาในกลุ่มคน

ศิษย์พี่รายหนึ่งที่ถูกเบียดตะโกนออกมาด้วยความไม่พอใจ “จะเบียดอะไรเล่า! ไม่รู้จักเข้าแถวหรือไร” หลังจากตวาดออกมา เขาก็หันกลับมาถลึงตาใส่อีกฝ่าย ทว่าวินาทีที่เห็นใบหน้านั้น ศิษย์พี่ผู้นั้นก็ตะลึงพรึงเพริด...

“อ้าวๆๆ! ท่านเสี่ยวเค่อ! ท่านเสี่ยวเค่อมาแล้ว!” พริบตานี้ทุกคนก็ยืนนิ่งอยู่กับที่ไม่ต่างจากรูปสลัก สีหน้าโง่มงทม้มที่อ เดิมตั้งใจว่าจะฉวยโอกาสที่ท่านเสี่ยวเค่อไม่อยู่มาส่งสารท้าดวลแม่หางซูลว เอาละสิ ตอนนี้นั้นท่านเสี่ยวเค่อกลับมาแล้ว...

ทว่าเรื่องที่ทำให้ทุกคนต่างก็แปลกใจไปตามๆ กันคือ ท่านเสี่ยวเค่อไม่สนใจพวกเขาเลยแม้แต่นิด อีกฝ่ายเดินเข้าไปในกระท่อมราวกับไม่เห็นศิษย์ในสำนักที่อยู่ด้านนอก

ไม่รู้ใครรู้ทันออกมา “อวินฟางเพยยังอยู่ข้างใน...”

“...” ทุกคนตกตะลึงอึ้งค้าง

“ตอนนี้พวกเราจะทำอย่างไรดี เผ่นก่อนดีหรือไม่!”

“ดูสถานการณ์ก่อนเถิด ถึงอย่างไรพวกเราไม่ได้ทำประลองกับซูลว

เสียหน่อย”

“อีกอย่าง... พวกเราอยู่ด้วยกันมากมายแบบนี้ กฎหม่วย่อมเหนือกว่ากฎหมาย ท่านเสียเวลาคงไม่ทำอะไรพวกเรารอกกรรมัง”

ดังนั้นกลุ่มศิษย์ในสำนักที่ตอนแรกตั้งท่าจะเผ่นหนีกระเจิดกระเจิงจึงปักหลักอยู่ที่เดิมเพราะความอยากรู้อยากเห็น อันที่จริงหลังจากที่อวีนฟางเพยเข้าไปในกระท่อม ชูลั้วก็ประลองยุทธ์กับอีกฝ่ายทันที แม้ว่าชูลั้วจะมีพลังยุทธ์ชั้นอมตะห้าดาว ทว่ามีติโน้มถ่วงและวิชา เคลื่อนไหวไร้เงา ของนางก็บรรลู่ถึงขั้นเทพฤทธิ์แล้ว ดังนั้นพออวีนฟางเพยไม่ทันระวัง นางก็ถูกชูลั้วสะบัดหลังมือไล่จนหมดสติไป

อวีนฟางเพยได้สติคืนมาช้าๆ จากนั้นเจ้าตัวก็ยกมือขึ้นคารวะชูลั้ว “ขอบคุณท่านพี่ชู่ที่ปรานี”

ชูลั้วมองอวีนฟางเพยด้วยความแปลกใจ ก่อนจะเอ่ยปากชวน “ใกล้จะได้เวลาอาหารกลางวันแล้ว อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนสิ”

อวีนฟางเพยได้ยินมาว่าอาหารที่นัรสถิตย์นักร ทว่าก็ไม่มีโอกาสได้ลองกินเลยแม้แต่ครั้งเดียว ครานี้มาได้จึงหวนนึก นางย่อมไม่พลาดอยู่แล้ว ตรึงนือยรีบพยักหน้ารับ “อือๆๆ ข้าช่วยท่านพี่ชู่เอง” เรื่องเดียวที่เป็นกังวลก็คือท่านพี่ชู่เชิญให้นางอยู่กินอาหารด้วยกันแบบนี้ ไม่รู้ว่าท่านเสียเวลาจะอาละวาดหรือไม่

ชูลั้วตอบ “ได้ เจ้าถลกหนังมังกรดำจันทราตัวนี้เสีย และกระดุกแล้วหันเป็นชิ้นๆ วันนี้ข้าจะทำผัดเปรี้ยวหวาน”

“เจ้าคะ” อวีนฟางเพยยิ้มเขินอาย

จึงหวนนึกเสียเวลาเองก็เดินเข้ามาพอดี พออวีนฟางเพยเห็นอสุรน้อยใบหน้าก็ขาวซีดโดยพลัน เกิดความกลัวขึ้นในใจ นั่นก็เพราะความโหดเหี้ยมดุร้ายของท่านเสียเวลาค่อดังกระหน่อนไปทั่วทั้งสำนัก

ชูลั้วยิ้มบางก่อนเอ่ยกับเสียเวลา “กลับมาจากข้างนอกเนื้อตัวมอมแมมนัก รีบไปล้างเนื้อล้างตัวเสีย แล้วค่อยออกมากินข้าว”

เลี้ยวเคี้ยวที่อยู่ภายนอกวงอำนาจบาตรใหญ่และเอาแต่ใจไร้เหตุผล
อย่างถึงที่สุด พอกลับมาถึงบ้านกลับกลายเป็นหนุ่มน้อยว่านอนสอนง่าย ชูลิ้ว
พูดอะไรเขาก็ทำตามโดยดี น้อยครั้งนักที่จะซักสีหน้าหรือแสดงอาการต่อต้าน
ดรุณีน้อยเห็นท่านเลี้ยวเคี้ยวว่าง่ายถึงเพียงนี้ก็อดเบิกตากว้างไม่ได้
ก่อนจะมองชูลิ้วอย่างไม่อยากเชื่อสายตา “ท่าน...ท่านเลี้ยวเคี้ยว... ว่าง่ายถึง
เพียงนี้เชียว?”

ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับของอวิณพางเพยจับจ้องชูลิ้ว นางรู้สึก
ว่าท่านพี่ชู่ทั้งเจ็บแสบและร้ายกาจยิ่งนัก

ไม่นานเสียงลับเนื้อก็ดังมาจากด้านในกระท่อม ชูลิ้วและอวิณพางเพย
ทำอาหารไปพลางหัวเราะต่อกระซิกกันไปพลาง สองคนสนทนากันอย่างออกรส
ออกชาติ ทว่าเวลานี้สีหน้าของศิษย์ในสำนักที่อยู่ด้านนอกกลับย่ำแย่เต็มที่

“เอ? แม่นางอวิณเข้าไปนานขนาดนี้ ไฉนถึงยังไม่ออกมาอีก”

“สวรรค์! ตารางคะแนนสะสมเปลี่ยนแปลงแล้ว คะแนนของแม่นาง
อวิณตกเป็นของชูลิ้วทั้งหมด!”

“พวกเจ้าฟังสิ นั่นเสียงอะไร เหมือนกับเสียงลับเนื้อ”

“ท่านเลี้ยวเคี้ยวเข้าไปในกระท่อมก็มีเสียงลับเนื้อดังลอยมา มัน...มันคือ
เนื้ออะไรกัน”

“ดูสิ ในครัวก่อไฟแล้ว... นี่...นี่มันเกิดอะไรขึ้น ไฉนแม่นางอวิณยังไม่
ออกมาล่ะ”

“อ้า... พวกเจ้าได้กลิ่นหรือไม่ กลิ่นเนื้ออย่างหอมหวาน ยั่วน้ำลายเหลือเกิน”

“พวกเจ้าได้ยินหรือไม่ว่าสัตว์ทเวะประจำสำนักตัวใหม่ถูกท่านเลี้ยวเคี้ยว
จับกินอีกแล้ว!”

“ได้ห่านี่มีอะไรบ้างที่ท่านเลี้ยวเคี้ยวไม่กิน”

“เนื้อคนอย่างไรละ ท่านเลี้ยวเคี้ยวคงไม่กินเนื้อคนหรือกระมัง ฮ่าๆๆ”

“เอ๊ะ! พวกเขากำลังคุยอะไรกันอยู่ ข้ากลับคล้ายคลึงคลาได้ยินว่า
น้องชาวๆ อวบๆ อร่อยนัก”

“ท่านเลี้ยวเคี้ยวเข้าไปในกระท่อม? คิซึน้องอวินหายตัวไป? น้อง
อรวรรณ?”

พอคนผู้นั้นเอ่ยวาจา ทันใดนั้นใบหน้าของทุกคนก็ซีดเผือดลงทันที

“สวรรค์! ท่านเลี้ยวเคี้ยวไม่ได้กินคนจริงๆ หรือคะ หรือว่าพวกเขา
จะจับคิซึน้องอวินไปย่างกินแล้ว?”

คิซึนในสำนักตกใจจนแทบจะร้องไห้ออกมา ท่านเลี้ยวเคี้ยวกินคน... น่า
กลัวเหลือเกิน!

พอได้ยินเสียงสับดังขึ้นอีกครั้ง ทุกคนก็เผ่นกระเจาไปคนละทิศละทาง
บริเวณลานกว้างที่เต็มไปด้วยผู้คน บัดนี้ไม่มีใครเลยแม้แต่คนเดียว

ทั้งหมดวิ่งไปพบท่านประมุขเพื่อรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“ท่านเลี้ยวเคี้ยวกินเนื้อคน!”

ท่านประมุขได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกไม่เข้าใจขึ้นมา เนื้อคนย่อยยากนัก หาก
กินไปแล้วเจ็บป่วยขึ้นมาเล่า เขาจะมีหน้าไปพบกับเจ้าเทเวศรียันอยู่และสอง
ผู้เฒ่าพิลึกได้อย่างไร ไม่ได้! ต้องรีบบอกให้พวกเขากินโอสธช่วยย่อยตามไป
โดยเร็ว หากท้องไส้มีปัญหาขึ้นมาต้องแย่แน่

ท่านประมุขรีบุดไปพบชูลัวกับบอสรน้อย จากนั้นก็เห็นอวินฟางเพยที่
ทุกคนเล่าลือกันว่าถูกจับกินไปแล้วกำลังทะเนื้อติดกระดูกที่ทอดจนเหลือง
กรอบอย่างเอร็ดอร่อย

พอซักถาม ท่านประมุขถึงได้รู้ว่าที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง หลังจากรู้ความ
จริงท่านประมุขก็เดินทางกลับไป แต่แน่นอนว่าท่านประมุขไม่ได้บอกความจริง
เรื่องนี้ให้ใครฟัง เพราะไม่อยากจะให้มีใครมาทำดวงชะตาของท่านที่การคัดเลือกคิซึน
จะเริ่มต้นขึ้นอีก เพราะไม่อย่างนั้นก็ต้องเล่นลูกไม้กันอีกหลายครั้ง

ท่านประมุขผู้น่าสงสารไม่ได้ตระหนักเลยว่า ที่อวินฟางเพยบอกว่า
พ่ายแพ้ให้แก่ชูลัวนั้น แท้จริงแล้วหาได้เป็นเช่นนั้นเขาเข้าใจไม่ ท่านประมุขคิด
ว่าอวินฟางเพยรู้ถึงสถานะที่แท้จริงของชูลัว เลยยกคะแนนสะสมของตนให้

อีกฝ่ายด้วยความเต็มใจ ด้วยเหตุนี้จึงตั้งใจให้ศิษย์ในสำนักเข้าใจผิดว่า อสูรน้อยนั้นทั้งร้ายกาจและน่าหวาดกลัวยิ่งนัก เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจึงอย่าได้ล่วงเกินฐูลัวเป็นอันขาดเชียว...